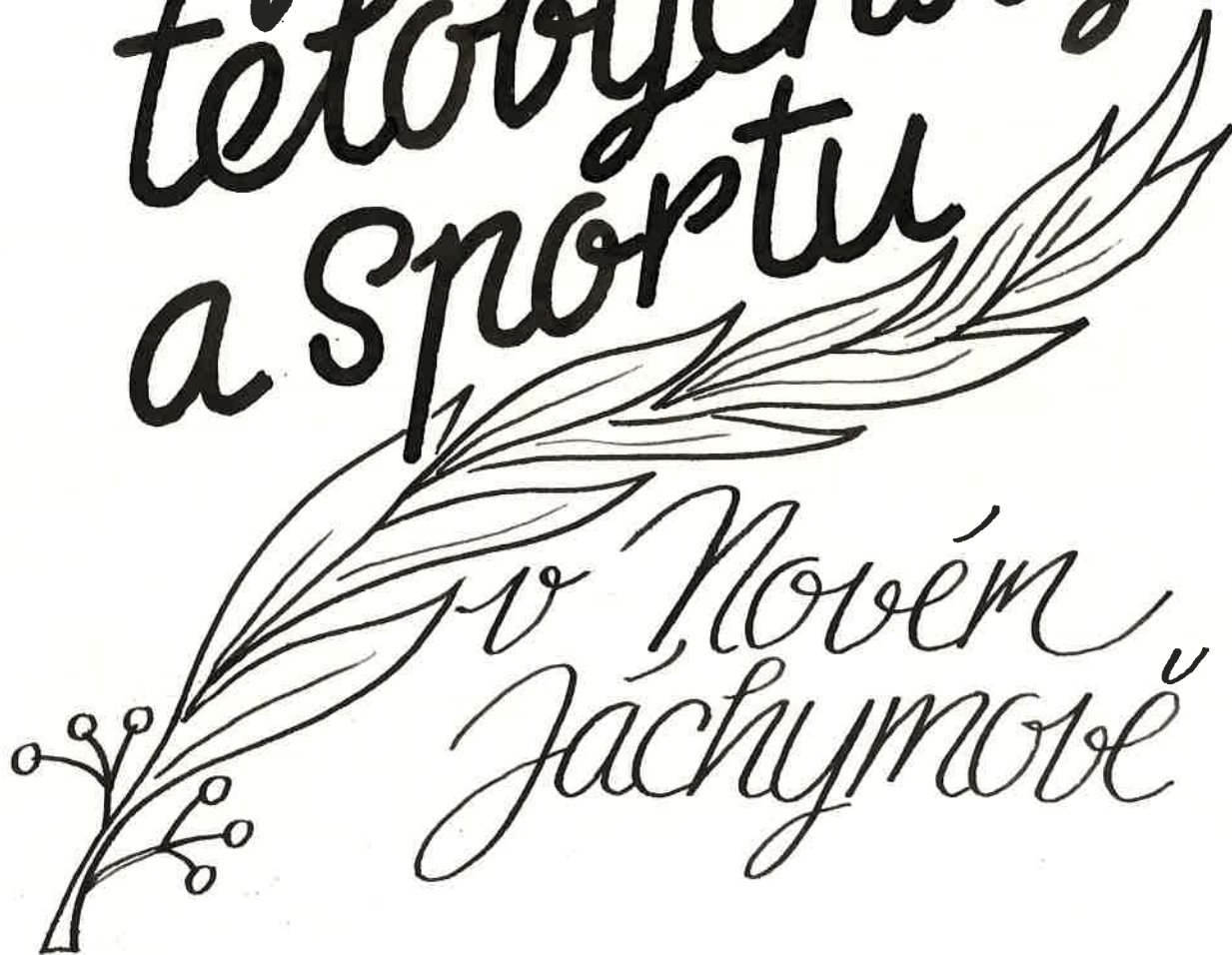

Historie
a současnost

tělovýchovy
a sportu

v Novém
Jáchymově

zpracoval
TOMŠA, František
kronikář obce.

O B S A H :
=====

1. Dr. Miroslav T y r š v Novém Jáchymově	str. 1
2. Z revolučnosti dělnického hnutí vznikly dělnické telocvičné jednoty /DTJ, FDTJ/	str. 2
3. První krůčky nově založeného fotbalového klubu	str. 5
4. Sport ve válečných letech	str. 8
5. Tělovýchova a sport po roce 1 9 4 5	str.10
6. Obnovení oddílu kopané. Rokem 1956 začíná nová etapa v činnosti tělovýchovné jednoty	str.13
7. O botahýrech hokejového oddílu	str.35
8. Založení tenisového oddílu, šance pro sportovce každého věku a pohlaví	str.38
9. O turistickém oddílu mládeže	str.43
10. Závěr	str.44
11. Udělená vyznamenání a ocenění členům TJ	str.46
12. Čestné tituly našim kolektivům	str.47
13. Vyškolení trenéři a rozhodčí	str.48
14. Příběhy ze sportovního života	str.48

P ř í l o h a :

Fotografie z činnosti tělovýchovné jednoty

Jako člen ČSTV a kronikář obce mně těší, že mohu psát historickou část této práce konstatováním, že prvním průkopníkem tělovýchovného hnutí v naší obci byl Dr. Miroslav Tyrš a počátky sokolství jsou úzce spjaty s jeho pobytem v naší obci, s Novým Jáchymovem. /Foto č. 1 v příloze /.

Dr. Miroslav T y r š v Novém Jáchymově .

Existence průmyslových podniků v Novém Jáchymově přivedly Dr. Miroslava Tyrše do Nového Jáchymova. Proto jen stručně o jejich vzniku, existenci a zániku. Vznik obce se shoduje časově s výstavbou železářského podniku v letech 1810-1819. Byly zde postaveny vysoké pece, slévárna, kovárna a příslušenství sloužící k výrobě v bezprostřední blízkosti těžby železné rudy na Krušné Hoře /Foto č. 2/. Železářny patřily v 1. polovině 19. století svým technickým řešením, velikostí i vybavením k největším a nejmodernějším podnikům ve střední Evropě. V roce 1842 zde byla dána do provozu další továrna, slévárna a smaltovna litinového nádobí, podnik zcela nového výrobního zaměření. Založili ji za přispění Frant. Nittingera bratři Bartelmusové. Také tato továrna nebyla nijak malá a dosáhla významných úspěchů /1856: 298 dělníků, produkce 930 t litinového smalt. nádobí /Foto č. 3/. Spolu s rozvojem průmyslu zde panoval také čilý kulturní a společenský život. V době největšího rozmachu těchto podniků v roce 1856 přichází Dr. M. Tyrš do Nového Jáchymova k rodině továrníka Bartelmuse jako vychovatel jeho dětí. V ovzduší prosperujících podniků a v krásném prostředí Křivoklátských lesů se může Tyrš plně věnovat vedle svého zaměstnání své největší lásce, tělocviku. Ze synů Bartelmusových a jejich přátel vytvořil kroužek gymnastů s nimiž sám evičil, cvičoval vhodnost českého názvošloví, kterou sám vytvářel a dotvářel tělocvičnou soustavu.

Snad právě zde začíná snít o velké tělocvičné organizaci, upevňuje si pravdivost staré spartánské pravdy: "Ve zdravém těle- zdravý duch". Za svého pobytu v obci nachází přátelství s Jindřichem Fügnerem, který v té době působil v nedaleké obci Svata, v myslivně "Na králi". Toto přátelství dokázala přervat jen smrt Jindřicha Fügnera o několik desítek let později. Dr. Miroslav Tyrš působil v Novém Jáchymově pouhých 6 let, do r. 1862, ale byla to zřejmě léta, v nichž se rodila sokolská myšlenka. Dokazují to konečně prvá léta strávená v Praze po jeho odchodu z Nového Jáchymova. Spolu s Fügnerem a dalšími vlastenci usilují o zrod tělovýchovného spolku, což se jim podařilo ještě v témže roce, v prosinci. Tak byla založena první "Tělocvičná jednota pražská".

Sama existence železářských podniků v Novém Jáchymově neměla již dlouhého trvání. Hospodářská krize v letech 1863-6 a další pak v roce 1873, zejména však v důsledku technického zaostávání, nedostatku dřeva i vody umocněnými značnými škodami způsobenými velkou povodní v roce 1872 byly vysoké pece uhašeny v roce 1877. Slavná hutnická éra skončila, historie však na tuto dobu nezapoměla. Nezapoměla ani na dobu prožitou Dr. Mir. Tyršem v Novém Jáchymově. Naopak, jeho působení v naší obci se stalo pro všechny generace povzbuzením do další tělovýchovné a sportovní činnosti.

Z revolučnosti dělnického hnutí vznikla dělnická tělovýchovná jednota

Z období posledních třech desetiletí minulého století se nezachovaly téměř žádné písemné ani jiné doklady o sportovní a tělovýchovné činnosti v obci. Věřme, že odchodem Tyrše tělovýchovná činnost neustala, ale po zániku železářské činnosti zcela určitě ochabl v obci společenský a kulturní život. Koncem 19. a na přelomu 20. století narůstá síla dělnického a revolučního hnutí, která umožňuje organizovanost a vytváření různých spolků. V naší obci pod vlivem sílícího vlivu soc. demokracie.

Dělnictvo se začíná více organizovat, vzdělávat ve všeobecně vzdělávacích spolcích. V Novém Jáchymově byl tento spolek založen v roce 1908 /Foto č. 4/. Politická strana sociálně demokratická byla založena v N. Jáchymově v prvním desetiletí. Přesný rok není znám. Zachovala se nám pouze fotografie z roku 1912 /Foto č. 5/ na níž jsou vyfotografováni členové Dělnické tělovýchovné jednoty v N. Jáchymově. Jejich krojované oblečení, pevně a hrdě sevřené řady, počet i věkové složení členů DTJ zcela jistě ukazují, že šlo o organizaci pevnou, zkušenou, existující již několik let.

Kdy byla skutečně založena, nelze přesně zjistit. Z vyprávění pamětníků se dovídáme, že v ní panovala pevná kázeň založená na dobrovolnosti a uvědomění. Podařilo se shromáždit alespoň několik vzpomínek od občanů, kteří dosud žijí. Posledním pamětníkem této doby je však již kolem 80 let.

Cvičenci DTJ i později vzniklé FDTJ se scházeli ke svému cvičení na sále hostince "Na knížecí", což byla hospoda p. Křečka. V letních měsících se pak cvičilo na zahradě při hostinci "U Spoustů", u obecního domu směrem k dnešnímu fotbalovému hřišti i na jiných místech. Dřívěji založená DTJ soustřeďovala také více cvičenců, FDTJ založená po roce 1921 existovala v obci snad jen 7 let, její činnost vydržela krátce především pro uplatňovanou persekuci a politické překážky, které byly vůči této organizaci uplatňovány, stejně jako proti samotné komunistické straně. Organizaci FDTJ neprodala ani pozemek ke cvičení a pokud jej chtěla získat, musela jej odkoupit soukromá osoba, v našem případě jeden z členů FDTJ pan Matějovič a to pozemek, na němž stojí dnešní fotbalové hřiště. Kupní smlouva je uložena v archivních dokladech naší TJ. Prodávajícím byl sám velkostatkář Fürstenberg, sídlící na Křivoklátě.

Poměry v naší obci a zejména vztahy mezi cvičenci obou spolků byly však dobré, přátelské a odbývaly se na vzájemné spolupráci. Obě organizace pořádaly společně četná veřejná cvičení, akademie, spartakiády a to nejen v samotné obci. Zúčastňovaly se s radostí i veřejných cvičení v blízkém či vzdálenějším okolí, kam za zpěvu a dobré nálady docházeli zásadně cvičenci pěšky.

Nebyla to místa příliš blízká - Praskolesy, Hořovice, Hostomice, Beroun a pod. Jen pro účast dětí byl přistaven žebříňák, aby jim zbyly síly pro samotné cvičení. Jáchymovští cvičenci patřili vždy mezi cvičence zdatné a obětavé, dobře organizované. Asi tak, jak se na hornické chlapce patřilo. Vzpomeňme jména těch nejobětavějších. Teodora Jabůrka, Bohouše Merhauta, Františka Kohouta, Václava Kodeta, Hamouze, Boháčka, Kunu, Matějoviče ..... i těch mladších Antonína Jabůrka, Bohouše Vlacha, Václava Růžičku, Antonína Jabůrka, bratry Rotty atd. Ti všichni patřili mezi nesmírně obětavé členy svého spolku. Tehdejší tělovýchovné jednoty nepracovaly zdaleka v takových podmínkách a poměrech, jako dnes my. Vedle tělocvičné činnosti kladly velký důraz na výchovu, politickou osvětu, pořádaly kulturní vystoupení, besedy, přednášky, hrály divadlo, pořádaly i taneční zábavy. To vše proto, aby si vydělaly na svoji činnost, na nářadí, tělocvičné oblečení, ale také na zakoupení kulis pro divadlo, paruk, šminků, prostě všeho, co jim bylo užitečné a přinášelo opět další prostředky do pokladny. Finanční podpor, či dotací pochopitelně nedostávaly, nikdo na jejich činnost nepřispíval, mimo vlastních členských příspěvků, které si pectivě vybíraly. Nejen to, bylo to v době hospodářských krizí, ze svých skromných prostředků podporovaly sociálně slabé rodiny, nemocné a pod. Všichni cvičenci svoji činnost ve spolku prováděli s úžasnou obětavostí, velkou láskou a poctivostí. Členství v těchto organizacích bylo vždy pojátkem přátelství, zájmem mladých lidí, prostředkem ke vzájemnému porozumění a vzájemné pomoci v těchto těžkých a složitých dobách. Největším trestem pro každého z nich bylo, když mu bylo zakázáno za trest, nebo pro přestupek docházet do cvičení, nebo se zúčastnit veřejného cvičení. Se zájmem jsem poslouchal vyprávění, jak si dokázali vážit svého tělocvičného nářadí, veškerého inventáře. Například hrazda, kůň, bradla i žíněnky byly pravidelně ke každému cvičení přenášeny ze sálu hostince na cvičiště do Olšiny, kde se od jara do podzimu cvičilo a po cvičební hodině nosili zase zpět na sál. Nikdy se nestalo, aby nářadí zůstalo na pospas vlivům počasí. Nebo kolik úsilí stálo vybudování jeviště, zhotovení kulis, nebo kolik námahy museli vynaložit k urovnání kousku rovné plochy pro cvičiště, aby se vůbec dalo cvičit.

Jen s krumpáči, lopatami, bez jakékoliv mechanizace. Připomeňme si zrození letního cvičiště v Olšíně. Tento pozemek byl odkoupen v roce 1929-30. Pomocí brigád, při níž byly káceny stromy, přerovnávana plocha, zhotoveno oplocení, než mohli uspořádat slavnostní vystoupení plné velké slávy. Olšina se tak na dlouhou dobu stala střediskem sportovního života pro mládež naší obce a je tomu tak i dodnes.

První krůčky nově založeného fotbalového klubu

Psal se rok 1926. V měsíci březnu se uskutečnila ustavující schůze nově založeného klubu, který nesl název Sportovní klub Nový Jáchymov. Brzy po ustavení klubu se místní fotbalisté přihlásili i k mistrovským zápasům do tehdejší Podbrdské fotbalové župy. Zakladatelem klubu ve spolupráci s místními nadšenci byl pan Karásek z Prahy, spoluzakladatelem byl rovněž pražák pan Špička. Oba dojížděli do naší obce za rekreací každou neděli. Ti se také stali v počáteční činnosti mecenáši klubu /jak se tehdá říkalo/, byť jen skromnými. Z Prahy přivezli 10 párů kopaček a kompletní oblečení pro 10 hráčů v poli. Brankář si musel oblečení zajistit sám. Kolik radosti a doslova hrdosti pociťovalo těch 11 borců, když si mohli obléci skutečný, již dávno vysněný fotbalový dréz ! To si asi těžko z nás umí dnes představit. A navíc, hned v samém počátku života fotbalového klubu je čekalo vyjimečné utkání s XI. Prahy ! Jací to byli borci z Prahy, těžko dnes posoudit, ale v paměti tehdejších účastníků zůstal výsledek 0 - 9, tedy vysoká porážka. Utkání se hrálo na poli pana Spousty za hojně účasti místního obyvatelstva. Před utkáním dokonce vypukla značná nervozita z toho, kdo bude barvy nového klubu hájit ? Nervozita se přenesla mezi hráče a funkcionáře, jejím vyvrcholením byla doslova "revoluce" v mužstvu. K utkání nenastoupili Reichert, Švejnoha, Karel i Eda Rotta.

V krátké době se však "rozlobení muži" uklidnili, aby v zápětí opět bojovali za úspěšné výsledky svých klubových barev. První zápasy se nad očekávání doslova vydařily. Výsledky 4-1 v Kublově, 5-1 v Broumech, 7-0 ve Bzové, 2-1 v Roztokách, 3-2 v Hudlicích, 1-1 ve Zbečně a Kamenných Žehrovicích byly velkým povzbuzením do další činnosti. /Foto č. 6/.

K zápasům se jezdilo převážně na kolech. Těch však hráči nevlasnili potřebný počet a tak nezbývalo nic jiného, než aby jeden vezl druhého, ve šlapání se střídali. Na poli pana Spoušty se nemohlo hrát v každé době a tak se hrálo, kde byla jen trochu rovná plocha. Na poli pana Albrechta, nebo i před obecním domem č. 1. Stabilní hřiště tehdejší klub neměl. Stejně tak nebyla trvalá činnost klubu. Jeho činnost byla závislá na mnoha okolnostech a tak sotva se činnost klubu zrodila, brzy opět pomasla, neboť v důsledku velké nezaměstnanosti a častému hledání práce se mnozí chlápci rozešli za novým zaměstnáním a sportovní činnost v Jáchymově ustala.

V roce 1934 došlo opět k obnovení činnosti klubu, ovšem s novým názvem - S.K. Čechie Nový Jáchymov. V jeho čele stáli již mladší, Jan a Václav Červených, Karel Neumann a další. Brzy po obnovení klubu byl tento zařazen opět do 3. třídy a mužstvo si hned od počátku vedlo opět úspěšně, především zásluhou bratří Křížů, Antonína Rotty, Jiřího Sýkory, Bohouše Záhrubského a dalších. Mužstvo posílil dále Karel Rotta, který vedle fotbalu věnoval svůj čas také řecko-římskému zápasu. Byl dokonce členem ligového klubu AFK Stráž bezpečnosti Praha a získal dvakrát titul přeborníka republiky. Karel Rotta zůstal věrný svému klubu i ve stáří, kdy jej my starší pamatujeme jako trenéra fotbalového mužstva v 60. letech. Rád bych citoval část jeho vzpomínek z ročenky vydané k 40. výročí kopané, které jistě stojí za zamyšlení :

"Dnešní mladé generaci bych chtěl připomenout, jak velké potíže jsme měli s provozováním fotbalu. Největší naší starostí tehdy bylo, abychom měli alespoň nějaké zaměstnání. Ani rodiče pro sport neměli pochopení a tak jej

často zakazovali. Tehdejší sportovní instituce se o malé, hlavně vesnické kluby vůbec nestaraly, kluby živořily a jen vlastním přičiněním mohly provozovat sportovní činnost. Přesto sportovní určení k zápasům. docházeli do kabin o hodinu dříve, aby se na ně dostalo, na hřišti nechávali celé své srdce jen proto, aby i příští neděli byli opět postaveni".

Činnost Čechie před druhou světovou válkou byla velmi čilá a tak se jevila potřeba mít vlastní stabilní fotbalové hřiště. Volba padla na nevyužitý prostor v údolí Habrového potoka, pod struskovým odvalem, na místě dnešního fotbalového hřiště. Záležitost to nebyla jednoduchá. Prostory byly vcelku dostatečně velké, ale terén byl značně nerovný. K vyrovnání mohl sloužit jedině materiál z odvalu- struska, nic jiného nebylo k dispozici. Důl Krušná Hora poskytl vozíky a kolejnice, vše ostatní museli obstarat nadšenci klubu a věřte, nebylo jich málo. Budování hřiště se stalo záležitostí všech příznivců sportu. Práce to nebyla zrovna lehká. Struska se těžko nakládala, prášila, byla velice ostrá, vlastně téměř sklovitá hmota. Drobnější materiál, hlína či písek se sháněl, kde se dalo, ale přesto jej bylo velice málo. A tak plocha hřiště, z níž trčely ostré hrany strusky způsobovala při pádu ošklivé rány. Hráči mnohdy odcházeli ze hřiště zkrvavení, jak z opravdového bojiště. Proto nebylo divu, že hřiště dostalo název "Na struskách" /Foto č. 7/. Již tento název vnášel mezi hostující hráče hrůzu. Hřiště bylo slavnostně otevřeno v roce 1940 fotbalovým turnajem. Sociální vybavení u hřiště žádné nebylo, hráči obou mužstev se svlékali v hostinci velkého příznivce klubu a funkcionáře Františka Svobody, mytí se odbyvalo v blízkém potočce. Veškerá klubová schůzová činnost se odehrávala rovněž v hostinci Františka Svobody, který byl také mecenášem klubu, jak se dříve říkalo. Klubu mnohokrát pomohl i finančně, ale vždy tak, aby to jeho manželka nevěděla. Tento hostinec byl také převážně střediskem veškeré společenské, kulturní i osvětové činnosti.

Sport za 1. republiky byl pojítkem zájmů mladé generace. Jeho prostřednictvím vznikala mnohá přátelství, kamarádství a ochota si vzájemně pomáhat při překonávání těžkostí tehdejší doby.
/Foto č. 8/.

Sport ve válečných letech .

V období 2. světové války, v tzv. protektorátě Němci zakázali činnost mnohých organizací, mezi nimi i Sokola, dělnické tělocvičné jednoty, Junáka a pod. Nechali však kupodivu sportovat alespoň sportovní kluby vycházející z tzv. nepolitické činnosti sportovců již propagované za 1. republiky. Sportovní činnost v klubech tak vlastně zůstala jedinou možností zábavy a vyžití mladých lidí. Proto v některých místech, zejména na vesnicích se sportovalo více, než za 1. republiky.

Ve válečných letech se zrodilo v naší obci nové sportovní odvětví a to lední hokej. Vznikl klub se shodným názvem S.K. Čechie. Nebylo lehké zajistit pro mužstvo náročnou výstroj. Menší počet hráčů byl vyřešen přizváním některých hráčů z Hudlic /např. Jiří Lev, Jaroslav Kříž, David a další/. Mezi hokejové nadšence v obci patřili zejména bratři Křížové, K. Vševid, K. Neuman, M. Křepěla a další. Mužstvo sehrálo nejdříve několik přátelských zápasů s blízkými soupeři na jejich kluzištích s celkem uspokojujícími výsledky. Jaký by to byl klub a jaké mužstvo, kdyby se nemohli představit také svým spoluobčanům, jaký by to byl hokej bez bojů o body a bez mistrovských zápasů. Proto v roce 1943 bylo poprvé zhotoveno kluziště na 1. rybníku. Mantinely z prken, dřevěné branky, hokejová výstroj zhotovená z větší části dovednou rukou místních hokejistů. Začátky byly svízelné, ale hrálo se. Tehdejší zimy lednímu hokeji opravdu přály. Brzy přijeli věhlasní soupeři - Česká lev Beroun, Litavan Králův Dvůr, Sýkořice, Nižborští hokejisté atd. Záznamy o výsledcích hokejových zápasů se nezachovaly, ale z vyprávění pamětníků jsem se dozvěděl, jaké těžké a bojovné zápasy naši borci zde sehráli. Praskaly při nich mantinely, mnohdy tekla i

krev po zásahu pukem či hokejkou. Za mužstvo mohli hrát jen ti největší obětavci a otužilci. K zápasům se jezdilo na kolech často i v krutých mrazech a chumelenicích, nebo se chodilo pěšky. Kolik strachu zažili hráči, když se na jedno místo sjelo více hráčů a led nebyl ještě dostatečně silný, kolik strachu zažili diváci, když pod nimi začal led praskat. Diváků chodilo na hokej opravdu hodně. Zdálo by se, že když se hrálo na přírodním ledě na rybníku, že se hřištěm nebude příliš práce. Právě naopak. Před zápasem se zalévaly praskliny v ledu /rýhy často široké a hluboké/. Chloubou mužstva bylo, když připravilo pěkný hladký led. Led se proto před zápasem "žehlil". Na břehu ohřátá voda se nalila do sudu umístěného na saních. Teplá voda vytékala ze sudu na pytel, rozprostřený za saněmi a takto teplou vědou prosycený pytel pěkně led "žehlil". Když však přišla náhlá obleva, přibýlo starostí o záchranu branek a fošen, aby při opětných mrazích nezamrzly do ledu. To by pak nebylo z čeho zhotovit nové mantinely, scházely by branky a bylo by po hokeji./Foto č. 9/.

Vedle fotbalistů a hokejistů se hrála ve válce v obci také odbíjená, která měla také dobrý zvuk mezi soupeři. Určitý čas se hrál také stolní tenis, tehdá se říkalo jaksi módně ping-pong. Oba tyto sporty však mezi našimi sportovci brzy opět zanikly.

Zvláštností těchto chmurných let bylo, že se ve sportu celkem dařilo vesnickým klubům. Naše obec se ve válečných letech rozrostla, přibýlo nových obyvatel, kteří hledali na vesnici větší klid a bezpečí. Na venkově se také přece jen lépe žilo, protože se zde podařilo lépe zajistit obživu. Právě tato skutečnost umožňovala mnohým vesnickým klubům, zejména ve fotbale posílit svá mužstva o hráče z měst. Tito hráči vyhledávali možnost hrát za vesnické kluby právě za "proviant". V čele klubů funkcionáři zpravidla synkové vesnických sedláků, ti byli ochotni lecos obětovat pro slávu svého klubu či svoji. U nás v obci, kde nebylo nikdy větších sedláků tento jev nebyl tolik příznačný, jako například v Otročiněvsi.

Tam ve válečných letech hráli opravdu pěkný fotbal. Naši fotbalisté hráli v letech okupace okresní soutěž- 3. třídu Podbrdské fotbalové župy. Návštěvy na fotbale byly značné, kolem 200 diváků. Když se hrálo "derby" mezi blízkými sousedy, byla návštěva ještě větší. Hrálo se na hřišti "Na struskách" a mezi nejnáruživější fandou patřily "fanynky", tedy ženy, které vždy nechaly o sobě patřičně vědět. Mnohé z nich, s děštníky či holemi vzbuzovaly opravdový respekt nejen mezi samotnými diváky, ale i u hráčů hostujícího mužstva. Ale to nejdůležitější, co fotbal v této době hráčům přinášel, byla možnost spolčování, život v kolektivu v opravdovém přátelství. Vždyť to vlastně bylo možné v takové míře právě jen ve fotbale. I když při zápase došlo někdy k nějaké té "mele", brzy se zapomělo a hrálo se dál. Každé mužstvo mělo ve svém středu nějakého toho "zlého muže", bez nich by fotbal asi přinášel jen fádňi zábavu.

Tělovýchova a sport po roce 1945

S příchodem mírových let po 2 světové válce přichází uvolnění, klid a radost ze svobody. S nimi také nová chuť do tělovýchovy a sportování v nesrovnatelně lepších podmínkách. Jenže na mnohých vesnicích dochází k rozpadu klubů, nebo oslabení sportovní činnosti. Stalo se tak proto, že mladí lidé odcházeli za prací do měst, nebo jiných krajů, mnozí se vrátili do pohraničí. Tak tomu bylo i v Novém Jáchymově. V činnosti pokračovala DTJ, projevil se i určité snahy po založení Sokola. Z politického hlediska v obci před válkou byla nejsilnější sociálně demokratická strana, v některých letech vítězili ve volbách komunisté. Proto mladí lidé byli většinou organizováni v DTJ či FDTJ. Ti co chtěli cvičit v Sokole s touhou zúčastnit se sokolských sletů, docházeli do Sokola v sousední obci Otročiněvsi, ve které Sokol působil i před válkou.

Nový Jáchymov byl obcí vždy hornickou, tedy dělnickou. Také život obce byl vždy spjat s existencí dolu Krušná Hora, kde byla také většina občanů zaměstnána. Pokud byla na dole práce, v obci se žilo lépe. Ale za 1. republiky tomu bylo zpravidla opačně. Pak i činnost sportovců ochabovala, nebo byla přerušena.

V prvních mírových letech po roce 1945 u nás neexistoval žádný sportovní klub a jedinná činnost se odehrávala pouze v DTJ, kde převládalo cvičení prostých a na náradí. Cvičilo se opět v hostinci na návsi a v letních měsících na cvičišti v Olšíně. S přibývajícím věkem postupně ochaboval zájem o toto cvičení. Mladí více toužili sportovat, vyžívat se v kolektivních hrách, střílet branky, bojovat o body. Takový sport jim přinášel více radosti, vzrušení a zábavy. Navíc v obci nebyla tělocvična a sál hostince přestával vyhovovat. Bohužel, v této době se nenašel v obci dostatek takových organizátorů, kteří by dokázali založit sportovní klub. Popravdě řečeno, k založení sportovního klubu nebyli také ani někteří funkcionáři obce nakloněni. V důsledku toho pak dochází postupně ke stagnaci tělovýchovné činnosti i v DTJ.

V roce 1948 došlo k vyhlášení sjednoceného tělovýchovného hnutí a k ustavení celostátní tělovýchovné a sportovní organizace Sokol jako důsledek vítězné politiky KSČ v únoru 1948. Smyslem tohoto opatření bylo sjednotit tělovýchovu a sport pod jednu celostátní organizaci podporovanou státem. Toto opatření dávalo naději také pro zlepšení činnosti tělovýchovy v obci. K ustavení těl. jednoty Sokol dochází 24. dubna na ustavující schůzi v hostinci pana Zajíce.

Wycházejí z tradic, které v minulosti spojovaly naši obec se jménem Dr. Miroslava Tyrše, kladli si všichni přítomní za cíl oživit tělovýchovu v obci. Starostou byl zvolen Otakar Husák. Členskou základnu tvořilo 61 dospělých /z toho 21 žen/, 11 dorostenců a 27 žactva. Přítomní na ustavující schůzi se usnesli, že lépe zajistí cvičební hodiny, lépe budou hospodářit s náradím, získají další občany a zejména děti a mládež do svých řad.

Jednalo se také o možnosti vytvořit společné hokejové družstvo s Hudlicemi, obnovení činnosti družstva odbíjené. Byla zakoupena promítačka 16 mm a promítány filmy pro občany, byly plněny podmínky odznaku zdatnosti a v letním období byly pořádány sokolské sportovní dny. Protože nebyla mezi mladými potřebná chuť ke cvičení prostných a na nářadí, výbor přijal usnesení podle kterého se neměli zúčastňovat sportovní činnosti /v oddíle odbíjené a stol. tenisu/ členové, kteří se nezúčastňují cvičení prostných a na nářadí. V této době bylo převedeno cvičení ze sálu hostince do tělocvičny místní školy. Byla to tělocvična sice malá, skromně vybavená, ale byla čistá a sloužila výhradně cvičení. Tělocvičné nářadí Sokola bylo umístěno v této škole.

Přes veškerou snahu se však nepodařilo v následujících letech dovést činnost Sokola na trvale dobrou úroveň. Počet členské základny se neustále snižoval a celková činnost postupně opět ochabovala. V roce 1952 došlo ke změnám ve složení výboru T.J. Sokol. Starostou se stal Rudla Huml. jednatelem Standa Hošek. V té době měla T.J. ve svých řadách již jen 32 dospělých členů. O rok později, 15. února 1953 byl zvolen do funkce předsedy T.J. Sokol Standa Hošek. Tělovýchovná jednota se nacházela ve velmi svízelné situaci. Počet dospělých členů klesl na 26 členů, mladých do 20 ti let bylo v T.J. pouze 5 ! Organizaci tvořili vesměs přispívající členové a Sokol nevykazoval téměř žádnou činnost. V říjnu 1954 se sešel výbor T.J. s výborem MNV k posouzení této špatné práce tělovýchovné jednoty, obě strany se snažily najít cestu ke zlepšení. Z rušné diskuse vyplynuly dvě možnosti : Sloučení T.J. Sokol se Sokolem v Otročiněvsi, nebo zrušit Sokol v Novém Jáchymově ! Většina přítomných viděla situaci jako beznadějnou a doporučovala předat nářadí do trvalého majetku školy a cvičiště v Olšíně do správy MNV. O tomto jednání byla podána zpráva okresnímu výboru s doporučením zrušit T.J. Sokol v Novém Jáchymově. Podařilo se ještě svolat v prosinci výroční členskou schůzi T.J. za přítomnosti 16 ti členů. Předseda MNV s. Ant. Dvořák upozornil na důsledky rozpuštění T.J. pro budoucnost a požádal "věrné členy, aby učinili vše pro zachování Sokola,

s přihlédnutím k tradicím, které všechny zavazují, tradice Dr. Mir. Tyrše. Po povzbudivých slovech jednoho z členů, Miroslava Kohouta dochází k volbě nového výboru, podstatně omlazeného a již v zimních měsících k obnovení činnosti oddílu stolního tenisu, na jaře pak oddílu odbíjené. Zaměření činnosti Sokola mělo být především na činnost ve sportovních oddílech, tedy činnost, které více lákala mladé lidi. Hlavní příčinou nezájmu o ZTV byla skutečnost, že v obci nebyla vybudována tělocvična, ve které by bylo možné všestrannější využití mládeže.

Významnou událostí nejen pro rozvoj dolu Krušná Hora, ale i pro obec a také pro činnost naší tělovýchovné jednoty bylo zahájení modernizace dolu počínaje rokem 1954. Na závod nastoupilo nemálo nových pracovníků, brigádníci, ale i učňů. V obci bylo vybudováno v krátké době sídliště pro 50 rodin, do něhož se nastěhovaly především mladé rodiny s dětmi, hodně mladých také bydlelo na svobodárnách při závodě Krušná hora. Tento příliv mladých byl velkou šancí pro bohatší a všestrannější činnost tělovýchovné jednoty. Došlo k jednání výboru TJ a ZV ROH dolu Krušná Hora a na základě společné dohody se postupně zapojila řada mladých havířů do naší T.J. Brzy se začaly připravovat podmínky pro založení oddílu kopané. Co znamenalo pro činnost založení tohoto oddílu, ukázala následující léta.

Obnovení oddílu kopané v TJ.

Rokem 1956 začíná nová etapa v činnosti tělových. jednoty

Zatímco na počátku roku 1956 byl počet členů TJ jen 32 dospělých členů a sotva dvě desítky dětí, v roce 1957 se zvýšil počet jen dospělých členů na 84 ! A co bylo rozhodující, do T.J. vstoupili především mladí lidé, plni elámu a chuti do sportovní činnosti, vesměs havíři, kteří chtěli po namáhavé hornické práci sportovat, ve sportu hledali zábavu a nová přátelství s chlapci a děvčaty naší obce.

Významnou událostí pro rozvoj činnosti tělovýchovné jednoty bylo založení oddílu kopané v roce 1956. Podnětem byl jednak dlouholetý "půst" od fotbalu u těch, kteří hráli kopanou ještě za "Čechii" ve válce. Fotbal byl pro mladé vždy přitažlivou zábavou a někteří horničtí chlapi jej hráli ve svých rodištích. Konečně i výbor TJ věděl, že v daných podmínkách naší obce může právě fotbal výrazně oživit zájem o činnost v TJ. O založení, resp. obnovení činnosti oddílu kopané se zasloužili především Václav Otcovský, Jiří Wlach, Karel Vševíd, František Hájek, František Kilberger, Josef Kohout, František Voříšek, Josef Janda a snad i další.

Oni to také byli, kdož mezi prvními oblékli fotbalový drés spolu s některými hornickými chlapy. Následující léta pak ukázala, jaký vliv a sílu mělo založení oddílu kopané pro celkový život T.J. Vytvořil se tento vzájemný vztah mezi činností TJ a kopanou: Dařilo-li se kopané, úspěšně pracovala i celá T.J. naopak, pokud se přestalo dařit fotbalistům, bylo to znát i na činnosti Sokola. A tento vztah platí dodnes.

Počátky činnosti oddílu kopané nebyly snadné. Oddíl měl jen skromnou výbavu, neměl vlastní hřiště a disponoval s celkem malým počtem hráčů, alespoň v samém počátku. Jeho členové však měli to, co začátek bylo nejdůležitější. Velkou chuť do fotbalového života ! To byly vlastnosti, které dnešním mladým mnohde schází.

Mužstvo bylo zařazeno do nejnižší třídy okresu, tehdá to byla 3. třída. Všechny zápasy se hrály na hřišti v Otročiněvsi. Dnes vzpomínáme na tyto počátky s úsměvem, ale také s pocitem hrdosti, co jsme všechno dokázali a pro rozvoj fotbalu obětovali. Když nadešel den zápasu, naložili jsme své skromné rekvizity /drésy, míče, brankářské sítě, praporky i jiné drobnosti/ na kárku a putovali údolím Habrového potoka 3 km pěšky na Otročínské hřiště, abychom jej připravili k utkání. Úvodním hvizdem začel přáteláček, častěji však "mistrák", při němž jsme bojovali ze všech sil, aby výsledek byl pro naše barvy ten nejlepší.

Žel, soupeři nás většinou přehráli, někdy i značným rozdílem a nám zbyly jen chmúry na tváři a smutná nálada. A tak unavení a rozladění často z vysoké porážky jsme putovali zpět kolem potoka k domovu. Ale než přišla další neděle, byli jsme plni elánu a odhodlání dosáhnout lepší výsledek. Ve své první sezoně jsme skončili na posledním místě. Obrat nastal teprve po vybudování vlastního hřiště v roce 1958, tedy již ve druhé mistrovské sezoně. Mužstvo skončilo na 4. místě a hned následující rok, v sezoně 1959/60 jsme 3. třídu vyhráli a postoupili do okresního přeboru. Byla to pro náš fotbal velká událost ! Vymanili jsme se z počátečních potíží, oddíl začal pracovat na úrovni i funkcionářsky, zvedala se výkonnost mužstva. Přišly nové posily, z nichž bych chtěl jmenovat především Ládu Štěpničku, o něhož měla zájem tehdá divizní mužstva /např. Český Lev Beroun/, dále Fanda Kříž, Jarda Štástka, Josef Wlach z Broum, kterého jsme nazvali pro jeho rychlost "Motorkem". Za mužstvo v této době hráli i hráči plni elánu, bojovnosti a poctivosti ke svému výkonu, jako např. Toník Dvořák, Josef Kilberger, Josef Rudinský, Štefan Bielik, Zdeněk Sýkora. Postupem času přišli další borci, jako např. havíř Karel Ondrák, či Jarda Šíma z Branova, obávané levé křídlo, nebo Štefan Straka /rovněž vyučení havíř/, obdivovaný pro svoji techniku. /Foto 10/. Nezapomeňme na brankáře Václava Růžičku, Josefa Kocoura i všechny nejmenované borce, kteří dovedli dát fotbalu hodně obětavosti, nadšení, času i své fotbalové srdce. V této době řídil oddíl již zkušený funkcionářský aktiv, který měl rovněž zásluhu na stále rostoucí úrovni fotbalu v naší T.J. Vždyť nám naši fotbaloví "sousedé" z Hudlic předvídali sotva 3-5 let činnosti, po nichž měl opět následovat konec fotbalu v Novém Jáchymově.

Mezi fotbalové nadšence - funkcionáře patřili předseda jednoty Standa Hošek, sekretář František Tomsa, hospodář Láda Rada, strážce všeho majetku František Hájek a vedoucí mužstva Václav Otcovský. Pomáhali i další, fotbalem žila celá TJ. Naše mužstvo postupně patřilo mezi nejlepší v okresním přeboru, což dokazovalo umístěním na předních místech tabulky. V roce 1964-65 se nám splnilo to, po čem jsme toužili již několik let.

Stali jsme se vítězi okresního přeboru a postoupili do krajské soutěže - I.B. třídy. Byl to opravdový úspěch malého vesnického oddílu.

Ve svých vzpomínkách bych se chtěl vrátit zpět do roku 1958, kdy jsme budovali fotbalové hřiště. Výbor TJ zajistil vše potřebné pro splnění úkolu. Tato akce probíhala za veliké aktivity téměř všech členů TJ. Nebylo lehké vyrovnat terén a rozšířit plochu předpokládaného hřiště alespoň na nejméně přípustné rozměry 45 x 90 m. Bylo potřeba navést mnoho materiálu nejen po ploše, ale i k potoku, stejně jako odkopat ručně břeh nad hřištěm. Zemina se přivážla až od Štročínského hřiště. Odpracováno bylo na 2.500 h. Tato akce nebyla záležitostí jen chlapů, pomáhaly i ženy našich funkcionářů i při těch nejtěžších pracech, jako např. Anežka Kilbergerová, či manželka předsedy TJ s. Hoška. Slavnostní okamžik nastal o hornické pouti 7. července 1958. Slavnostnímu otevření předcházeli průvod obcí za doprovodu Kostečkovy hornické dechovky. V čele průvodu za státními prapory pochodovali funkcionáři TJ spolu s nejobětavějšími brigádníky na nové hřiště, kde byl zahájen po krátkém projevu předsedy TJ fotbalový turnaj. Nechyběla ani tombola /1. cena jízdní kolo, 2. cena radio, 3. cena kopací míč .../. Byla to doba plná nadšení a my jsme se takto dovedli radovat z dokončeného díla. Výstavba hřiště byla vlastně první větší akcí výboru TJ a oddílu kopané. Poznali jsme, že se nám nejen podařilo vybudovat vlastní hřiště, na které, i když bylo malé, jsme byli velice hrdi, ale právě při brigádách se vytvářel náš kolektiv, při brigádách jsme objevovali povahové rysy, charakter i smýšlení našich členů.

Výbor TJ spolu s fotbalisty se snažil zlepšovat svoji činnost také po jiných stránkách. Organizoval například zájezdy, jak říkáme, po vlastech českých. Každý zájezd se těšil velkému zájmu a stal se také velkou událostí. Poznávali jsme památky a významná místa naší vlasti. Na zájezdy jsme zvali své manželky /i děvčata/, abychom jim alespoň částečně nahradily chvíle odloučení při našem sportování.

Náš první zájezd se jel po trase Nový Jáchymov, Lidice, Terezín, Slaný a zpět domů. Uctili jsme památku obětí 2. světové války, prohlídli si místa, kde naši lidé poznali tolik utrpení a příkoří. Na zpáteční cestě jsme ve Slaném sehráli vlastně naše prvé utkání mimo náš okres. Následovala řada dalších zájezdů - západočeský lázeňský okruh s ubytováním v Mariánských lázních, zájezd do jižních Čech s prohlídkou zámku Hluboká a s ubytováním v Českých Budějovicích. Byli jsme pod stany několik dnů v rekr. středisku dolu ve Sloupu, který patřil mezi nejhezčí, stejně jako zájezd do východních Čech s prohlídkou N. Města n. Metují s ubytováním v Teplicích n. Metují, kde jsme našli hodně pěkné zábavy. Při této cestě jsme dokonce absolvovali svůj první zahraniční zájezd do Polska, kde jsme navštívili několik lázeňských městeček, Kloczko a vykoupali se v Otmuchowském jezeře. Je možné vzpomínat celou řadu dalších zájezdů. Navštívili jsme jižní Moravu, Českomoravskou vysočinu a opět jižní Čechy s fotbalovým zápasem v Postřekově, či třídní výlet pod stany s dětmi do kempu "Habr" u Rokycan. Byl to zájezd pro všechny děti v obci v rámci MDD, naplněný jedinečnou zábavou- různými soutěži, hrami, koupáním i samozřejmě táborákem při němž nechybělo ani opékání uzenin. Vedle těchto zájezdů rádi vzpomínáme na zájezd do pražských divadel, či na nejrůznější sportovní podniky. Nejen sportem žila naše tělovýchovná jednota. Pokud hrálo naše mužstvo v okresních soutěžích, nekladly tyto soutěže takové nároky, jako v "krajské fotbalové rodině". Nejen po stránce organizační, ale také na hráče. Zde jsme se setkávaly již s mužstvy, které často měli dobrou herní úroveň i tradici, zejména mezi kladenskými oddíly, ale i příbramskými, rakovnickými, či k okresu Praha-západ. V té době také již hájili naše barvy hráči, kteří navždy zůstanou v našich fotbalových srdcích zapsáni těmi nejhezčími vzpomínkami - Jarda Freiberg, který dříve hrával fotbalovou ligu v Českých Budějovicích a vždy, při každém zápase byl vzorem poctivosti a obětavosti ve hře. Ludvík Junek- patřil mezi nejlepší hráče Královodvorských železáren, a svoji nenapodobitelnou technikou

přiváděl do zoufalství protihráče, divákům přinesl nemálo pěkných zážitků. Oba tito hráči byli výbornými kamarády a dokázali povzbudit ostatní hráče k výkonu, který přinášel sportovní úspěchy našim barvám na mnohých hřištích. Svým výkonem jsme se v krajské soutěži neztratili, o čemž svědčí naše působení v 1.B třídě plných 11 let.

V této době hráli především za naše mužstvo Josef Kohout, Jar. Štástka, Josef Peřina, Jar. Freiberg, Ludvík Junek, Jar. Šíma, Štefan Bielik, Ladisl. Štěpnička, Václav Kučera, Jaroslav Zelenka, Josef Šindler, Mil. Rosenbaum, Václav Rotta, Jirka Rotta, Václav Červený, Václav Šopík, Josef Kladiwa, Miroslav Havelka, Jiří Kmoníček, Vlasta Kilberger, Jan Dudáček, Josef Durdil, Josef Jirota, Vladimír Brix, František Spurný, Jiří Baláž, Jar. Frýbert a další. /Foto 11/.

A pak přicházejí léta, na která budeme s radostí vzpomínat po dlouhá léta, na léta největšího úspěchu jáchymovské kopané. V roce 1977 naši chlapci dokázali zvítězit v 1.B třídě a postoupit do 1.A třídy ! Bez nadsázky možno říci, mezi přední fotbalová mužstva kraje. Vždyť tehdejší 1.A třídu hrála taková mužstva, jako Hořovice, Dobříš, Libušín, Rakovník, Gem. Beroun a řada dalších dobrých mužstev. Tento postup byl vyvrcholením dlouholeté činnosti našich fotbalových boreů, zatím největším úspěchem. Tváře těchto hráčů najdeme na fotografii č. 12 přílohy. Velkou zásluhu na postupu měl také tehdejší trenér mužstva Štefan Bielik i funkcionáři tehdejšího výboru oddílu kopané s. Ant. Dvořák, Frant. Tomsa, Jar. Šíma, Frant. Hájek st., a všichni další obětaví činovníci s předsedou oddílu Josefem Šindlerem. Postup do 1.A třídy byl dílem obětavého kolektivu, který se tvořil hezkou řádku let a škoda jen, že přišel až v závěru aktivní sportovní činnosti některých hráčů. Bohužel naše účast v 1.A třídě trvala jen 1 rok. /Foto 12/.

V téže roce čekala fotbalové soutěže reorganizace a například z 1.A třídy sestupovalo 7 /!/ oddílů, tedy plných 50% ! Měli jsme jen malou šanci na udržení.

Naše mužstvo skončili na 11 místě, tedy v sestupovém pásmu. Současně se sestupem z 1.A třídy zanechali někteří hráči aktivní činnosti, jiní hráči odešli do jiných oddílů a nám nastala léta plná starostí a problémů generačního ražení. V 1.B třídě jsme hráli ještě dva roky a když výkonnost mužstva ještě více klesla, sestoupili jsme do okresního přeboru. Po 14 ti letech radostného působení v krajských soutěžích /s vyjímkou 2 let/ jsme opět objížděli hřiště jen v okruhu našeho okresu. Hned 1. rok působení našeho mužstva v okrese nám ukázal, že i zde se hraje fotbal na úrovni a my jsme jen se štěstím nesestoupili do 3. třídy ! Další léta naše mužstvo vykazovalo průměrné výsledky, ale v roce 1984 se naše mužstvo natolik zlepšilo, že zvítězilo v okresním přeboru, oddělení východ /Okresní přebor byl rozdělen na 2 skupiny, západ a východ v důsledku šetření pohonnými hmotami/ a bylo nuceno hrát kvalifikaci o postup do krajské soutěže. Vítězem skupiny západ se stala Sparta Podluhy a tak byla naším kvalifikačním partnerem. Prvé místo bylo pro fotbalovou veřejnost překvapením a tak se zájmem očekával výsledek kvalifikace. Hned v prvním utkání jsme hráli v Podluhách a po nepodařeném začátku /zejména našeho brankáře J. Kmoníčka, jinak byl vždy spolehlivým brankářem/ jsme odešli poraženi vysoko 1-4. Zbývala nám malá naděje na odvetu, ale naši chlapci bojovali. Avšak vítězství 1-0 nestačilo na navrácení do krajské soutěže. A tak jsme již po kolikáté doplatily na nesmyslné časté reorganizace a nespravedlivé kvalifikace. V dalších dvou letech dosahovalo mužstvo průměrných výsledků, zhoršovala se však úroveň hráčského kolektivu. Několik starších hráčů /Kilberger, Kmoníček, Kohout/ svým výkonem nestačilo udržet výkonnost mužstva na takové úrovni, aby se vyhnulo dalšímu sestupu. V roce 1987 sestoupilo mužstvo do 3. třídy. Bylo to velké zklamání, zejména pro nás starší funkcionáře. Mladým hráčům chyběl nejen fotbalový "kumšt", ale především nadšení, obětavost a důslednost. Mezi skeptickými diváky se dokonce objevovaly názory, že fotbal se v Novém Jáchymově rozpadne. Nic takového se

nestalo, naopak již v další sezoně se mužstvo zlepšilo a v boji o návrat do okresního přeboru mu unikl postup jen o vlásek, skončilo na 2. místě. Také v následující sezoně, v roce 1988- 89 bojovalo mužstvo o prvenství a postup. Znovu se ukázala stará pravda zkušených fotbalových "matadorů" : "Každé mužstvo musí bojovat poctivě a o nejvyšší mety. Nezáleží však zcela na tom, jakou třídu mužstvo hraje, ale s jakou morálkou, disciplínou a v jaké pohodě hraje." Nemusí to býti vždy ta "vyšší třída". Že fotbal má v naší T.J. pevné a zdravé kořeny, dokazuje i fakt, že ačkoliv mužstvo, celý oddíl kopané, prodělává v 1. polovině 80 let generační krizi, dovoluje si založit "B" mužstvo, které hned v 1. své sezoně hrálo v popředí tabulky ! V těchto svízelných letech si dovolilo přestavit fotbalové šatny během necelých 2 let. Stále věnuje pozornost mládeži a snaží si vychovat pro budoucnost dobré fotbalisty. Taková je konečně tradice oddílu kopané. Nebylo jediného roku, aby oddíl neměl alespoň jedno družstvo mládeže, nebo dokonce 2 družstva. A to i přes skutečnost, že v obci žije zpravidla malý počet chlapců a funkcionáři hledají doplnění v okolních obcích. Tak tomu bylo i v minulosti. Ze zažloutlých fotografií poznáváme obličeje trenérů mládeže - Karla Houšky, Boh. Pechara, Fr. Kilbergera, Václava Otcovského, Karla Rotty. Z mladších pak M. Hoška, Fr. Tomsy, Mil. Rosenbauma, Josefa Kocoura, Štefana Bielika, Šindlera, Frant. Štrougala, Mirka Havelku a Jirku Vlacha. Bez výchovy nejmladší fotbalové generace a nejen fotbalové, by sport v naší obci zanikl. Když jsme začínali s fotbalem v roce 1956, oblékali drés již dospělí fotbalisté. Ale každou následující generaci si musel oddíl vychovat, snad s výjimkou jen několika posil. Vážíme si proto práce všech trenérů, vedoucích a organizátorů mládežnického sportu. Všichni z těch zapojených museli obětovat svůj čas ve prospěch mládeže, mnohdy o tento čas ochudili své vlastní děti a rodiny. Važme si jejich snahy. /Foto č. 13/. Fotbalisté se ve velké míře zapojili také do budovatelských a brigádnických úkolů v rámci tělovýchovné

jednoty, o konkrétních pracích, úkolech a činnosti na tomto úseku je psáno dále.

K činnosti oddílu kopané zbývá přiložit přehled ocenění, kterého se mu za celá ta léta bohaté činnosti dostalo. Oddílu jako celku i jednotlivým funkcionářům.

V r. 1971 byl fotbalista Ladislav Štěpnička vyhlášen nejlepším sportovcem okresu Beroun v rámci 150. výročí obce obdržel výbor TJ čestné uznání MNW za dlouholetou úspěšnou činnost /v r. 1972/,

v r. 1973 získal oddíl titul "Vzorný oddíl 3. stupně",

v r. 1981 získal oddíl titul "Vzorný oddíl 2. stupně",

v r. 1986 získal oddíl titul "Vzorný oddíl 1. stupně".

Soudruzi Hájek Frant. starší, Tomsa František, Bielik Štefan a Hošek Stanislav byli několikrát odměněni "čestným odznakem fotbalového svazu" při příležitosti 60., 70., a 80. výročí československého fotbalu a tímto způsobem byla uznána jejich dlouholetá aktivní práce ve fotbale a sportu.

K významným událostem v činnosti oddílu kopané patřily "kulaté" oslavy vzniku fotbalu v naší obci organizované společně s výborem tělovýchovné jednoty. Poprvé se konaly v roce 1966 jako "Oslavy 40. výročí kopané v obci". Při této příležitosti byl současně organizován sraz rodáků, připravena výstava o činnosti tělovýchovy a také historie obce. Součástí oslav byl i bohatý kulturní program a sportovní akce, včetně fotbalového turnaje. V tomto duchu se konaly i oslavy 50. a 60. výročí. V roce 1966 byla vydána brožura o historii obce a tělovýchovy, zatím jediná tohoto druhu. Byly to nejen sportovně, ale i společensky významné akce, zejména pro mladou generaci, která pozorně naslouchala vyprávění svých předchůdců. /Foto č. 14/ při slavnostních schůzích.

F o t b a l je krásná lidová zábava, ve všech dobách dokázal zaujmout, pobavit, získat si příznivce i aktivní účastníky, dokonce obou pohlaví. Kolik radosti jsme zažili po úspěšném výsledku, zejména nad zdatnějším soupeřem, kolik zklamání a rozladění nám přinesly porážky, nebo sestupy.

I Jáchymovský fotbal zažil radostné i smutné chvíle. Fotbalový divák však dovede brzy zapomenout na nezdary a vzápětí se těší na další setkání s fotbalovým hřištěm, míčem, svými oblíbenými. A jak fotbal psal svoji historii, stejně důsledně přinášel své veselé a vážné příběhy. Některé z Jáchymovského fotbalu jsou popsány v příloze.

x   x   x

Již v předcházejícím vyprávění o tělovýchově a sportu v naší obci byla zdůrazněna závislost obce na existenci dolu Krušná Hora, zejména v minulých letech. Významným počínem proto bylo uzavření kolektivní smlouvy mezi Tělovýchovnou jednotou a ZV ROH dolu Krušná Hora v roce 1960. Tato vzájemná dohoda pro naši TJ znamenala a dosud znamená hmotnou, finanční i morální podporu. Naše TJ na oplátku organizuje brigády pro závod, zejména v rekreačním středisku Sloup. V činnosti naší tělovýchovné jednoty je možné zaznamenat hodně akcí, kterými jsme se snažili zlepšit naše sportoviště a to prakticky po celou dobu existence. O první větší akci v roce 1958 již je psáno na předcházejících stránkách. V roce 1961 jsme začali s výstavbou fotbalových šaten u fotbalového hřiště. Šlo o tipizovaný projekt, ve kterém v šatnách byly 3 místnosti pro svlékání hráčů /šatny/ a dva malé skládky na výstroj. Projekt nepočítal se sociálním zařízením a tak mytí hráčů po zápase se odbyvalo v potoce u hřiště, nebo ve žlabu, který jsme postavili u šaten. Také záchody byly postaveny samostatně několik metrů za kabinami. I tato stavba probíhala za velké účasti našich členů a příznivců, pochopitelně zdarma. Mítí zděné kabiny, to byla na tehdejší poměry dobrá věc a my jsme se jimi pyšnili. Slavnostní otevření šaten a předání do užívání se uskutečnilo v roce 1962. Brzy jsme poznali, že k úplné spokojenosti přece jen scházejí sprchy, ve kterých by hráči ze sebe "shodili" nejen bláto, ale i pot a únavu. Brzy jsme je proto vybudovali uvnitř šaten přehrazením části chodby. Byly sice malé, ale plnily svůj účel.

Účast na brigádách byla velká, počet 20-25 brigádníků nebyl ničím mimořádným. /Foto č. 15/.

Sotva jsme postavili šatny na fotbalovém hřišti, začali jsme s budováním hokejového kluziště v Olšíně. V sezoně 1962/63 byla v naší TJ opět obnovena činnost oddílu ledního hokeje. Mužstvo se přihlásilo k mistrovským zápasům a pocho-pitelně chtělo hrát také na vlastním kluzišti. Nejdříve bylo třeba pokácet několik stromů, aby se rozšířila plocha pro budoucí kluziště. Bylo třeba také vyrovnat terén, na některých místech přemístit i velké množství zeminy, zejména na východní straně budoucí plochy, nebo u potoka. Stejně jsme ideální roviny nedosáhli. Ve spodní části kluziště /směrem k obci/ jsme museli nastříkat 20-30 cm ledu, abychom dosáhli rovné plochy. Mantinely byly odkoupeny od T.J. Slavoj Osek, kde hokeje zanechali. Ty pak byly připevněny k zabetonovaným trubkám, či kolejnicím, které nám poskytl důl Krušná Hora. Dvě lavice sloužily jako střídačky i jako šatny. I v tomto našem pracovním úsilí pracovitost našich členů vykonala své, kluziště bylo včas připraveno k zápasům. Poprvé se hrálo na stříkaném kluzišti. Zimy byly mnohdy tuhé a tak nám kluziště sloužilo 2-3 měsíce. Mezi nejobětavější brigádníky a organizátory patřili Josef Janda, Josef Kohout, Jarda Šindelář, František Kilberger, Ant. Dvořák, Václav Otcovský a řada dalších /foto 16/.

Další činnost oddílu LH je popisována ve stati o hokejovém oddíle. V roce 1962 byla opět obnovena činnost oddílu odbíjené. Tomuto sportu se však v naší obci příliš nedařilo a tak se za krátkou dobu, za pár let opět rozpadl. Z této doby nám zůstala vzpomínka na sportovní utkání s Africkými studenty, kteří studovali na našich vysokých školách. Bylo sehráno utkání nejen v odbíjené, ale i v kopané. Toto setkání se sportovci černé pleti bylo pro nás něčím zvláštním, bylo užitečné pro obě strany.

Mimořádnou pozornost v roce 1963 našich sportovců, ale i našich občanů upoutal "Závod míru", který se jel poprvé v

bezprostřední blízkosti naší vsi, po křivoklátské silnici. Naši sportovci při něm zajišťovali občerstvení závodníkům. V těchto letech se výbor TJ také významně podílel na organizování hornických dnů v rámci hornického svátku. Organizoval sportovně branné odpoledne za účasti našich sportovců, havířů a příslušníků berounské posádky. V paměti zůstaly nejen sportovní soutěže, ale i bojová cvičení vojáků, které předvedli v plné výzbroji na stráni nad hřištěm, večer pak vojáci pobavili naše havíře a občany kulturním pořadem.

V roce 1965 bylo dokončeno rozšíření plochy fotbalového hřiště na regulerní rozměry 60 x 100 m. Při této akci bylo potřeba odbagrovat téměř 5.000 m³ stráně u hřiště a tento materiál přemístit do východní části hřiště, čímž se plocha hřiště prodloužila. Mechanizační prostředky, těžký bagr a nákladní auto zapůjčil závod Krušná Hora a důl Mořina. Finanční prostředky byly skromné, celé dílo jsme pořídili za 40 tis. Kčs /20.000 poskytl ONV, dalších 20 tis. Kčs zajistil ing. Záveský, který z dolu odcházel do Prahy, snad na rozloučenou s našimi sportovci. Však měl o sportovní život v naší TJ zájem a byl mnohokrát účastníkem sportovních akcí TJ./ I když jsme tentokrát museli spoléhat více na práci strojů, přece jen bylo potřeba ochotných rukou, zejména při závěrečných pracích. Velkou zásluhu na úspěšném dokončení této akce měl Josef Kohout starší, který na hřišti odpracoval nejvíce hodin a na dokončení vyčerpal i velkou část své dovolené.
/Foto 17/.

V roce 1966 se uskutečnily první oslavy - 40. výročí založení oddílu kopané, o kterých již bylo psáno. Dobrým počínkem v rámci těchto oslav bylo vydání ročenky oddílu kopané, která zahrnovala vedle činnosti oddílu kopané i celkovou činnost TJ od založení i stručnou historii naší obce. Napsali ji funkcionáři František Tomsa a Láďou Radou.
/ Foto č. 18/.

V témže roce potkala naši TJ smutná událost. Na dole Krušná Hora tragicky, při plnění svého hornického povolání, zahynul Josef Kohout, obětavý člen a hlavně funkcionář naší TJ.
/Foto 19/.

Na jeho počest byl přejmenován fotbalový turnaj "O hornický kahan", který byl hrán již 3 roky na "Memoriál Josefa Kohouta o hornický kahan".

Výbor tělovýchovné jednoty věnoval pravidelně pozornost mládeži. Nejen v oddílech, ale snažil se prostřednictvím různých soutěží, závodů a her. V rámci mezinárodního dne dětí organizoval spolu s organizacemi NE sportovní odpoledne s lehkootletickými disciplinami, soutěžení či závody /např. cyklistickými, braně sportovními apod./ Pro děti vesměs školního věku to byl vždy pěkný zážitek, když mohli změřit své síly a schopnosti s ostatními dětmi zpravidla před očima svých rodičů. /Foto č. 20/.

Tělovýchovná jednota byla také většinou organizátorem "Běhu vítězství" v den oslav osvobození naší vlasti sovětskou armádou 9. května. Tradice tohoto závodu byla založena na osvobození a i když se závod v některých letech nekonal, jeho tradice byla přece jen udržována a v posledních letech se stal "Běh vítězství" krajským závodem ve všech kategoriích. Trasa hlavního závodu je dlouhá 7,5 km a vede téměř výhradně lesními stezkami. Start i cíl je v Olšíně.

Hodnotnými akcemi pro naše sportovce byla utkání se sportovci vrcholového sportu. Jednou z prvních takových akcí bylo utkání našich fotbalistů s ligovými hokejisty SONP Kladno v počátku 60. let. Dále to bylo utkání našich fotbalistů s ligovými hráči Sklo Union Teplice, kteří právě v roce 1971 skončili na 2. místě nejvyšší soutěže a byli nejúspěšnějším českým ligovým celkem. V témže roce sehráli naši hokejisté přátelské utkání s ligovým dorostem Dukly Praha ve Sportovní hale v Praze. /Foto č. 21/.

O rok později naši fotbalisté hráli přátelské utkání v Příbrami s ligovým Baníkem a v rámci oslav 150 let obce jsme přivítali na našem hřišti ligový Bohemians Praha s nimiž jsme zásluhou našeho rodáka a sekretáře fotbalového oddílu Bohemians Praha uzavřeli družbu. Nebyla to dohoda o spolupráci jen formální. Utkali jsme se s mužstvem Bohemians i v Praze na ligovém stadionu za umělého osvětlení /kolika vesnickým fotbalistům se podařilo podobné utkání sehrát ?/.

Předzápas obstarali staré gardy obou oddílů. Následovaly velice zajímavé besedy např. s trenérem Miroslavem Musilem, který byl uznávaným trenérem nejen v Bohemians, ale předtím u reprezentace a v Dukle Praha. Stejně zajímavé byly besedy s předními hráči Bohemians a bývalými reprezentanty s Josefem Jelínkem, Františkem Knebortem a dalšími hráči. Prostřednictvím Jaroslava Houšky byla uskutečněna beseda s hlavním redaktorem sport. redakce čs. televize Vítem Holubcem ihned po slavném Bělehradském finále a získání titulu mistrů Evropy našich reprezentantů v kopané. /Foto č. 22 a 23/.

Naše pouť za velkými mužstvy pak pokračovala v roce 1980, kdy naši hokejisté startovali ve sportovní hale Slavie Praha a tam sehráli hokejový zápas s dorostem DP Slavie Praha. Velkým zážitkem bylo sjednání přátelského utkání s mistrem republiky, Spartou Praha spojené s prohlídkou stadionu na Levné. Spartánští funkcionáři nám ukázali kompletní vybavení šaten a síň tradic na stadionu. Protože však hrací plocha byla v rekonstrukci před nastávajícími ligovými zápasy, zavezli nás hostitelé na stadion Evžena Rošického, kde jsme s kompletní Spartou sehráli přátelské utkání. Byl to opravdu nevšední zážitek pro naše hráče, zahrát si na kvalitním trávníku, na němž se hraje prakticky jen mezistátní zápasy ! / Foto č. 24/.

V roce 1971 byl vyhlášen náš fotbalista Ladislav Štěpnička nejlepším sportovcem okresu a v roce 1973 byl udělen naší TJ za trvale dobrou práci poprvé titul "Vzorná T.J." Za zmínku stojí také pokus výboru TJ oživit oddíl ZRTW a to hlavně zapojení žen do cvičení. Naší snahou bylo vytvořit dobré podmínky pro tento sport a zapojit se do nácviku spartakiády. Se cvičením a dokonce s nácvikem začalo i několik mužů, ale jejich snaha nevydržela dlouho. Hlavní příčinou bylo, že v obci není stále tělocvična. Někdy se cvičilo sice ve školní /malé rozměry, zima a nevlídné prostředí/, nebo na sále restaurace Jednota, kde byly podmínky ještě horší. Scházelo však také nadšení pro tuto činnost, cvičitelský kolektiv a snad i určitá tradice. Bohužel přes četné úspěchy a aktivitu členů naší TJ se vlastně nikdy nepodařilo aktivizovat oddíl ZRTW v naší TJ.

Zůstaly jen vzpomínky na dobu 1. republiky, kdy se ještě cvičilo v DTJ a FDTJ.

V letech 1974 a 1975 se zlepšila spolupráce mezi naší TJ a ZV ROH již závodu Krušná Hora /těžba na dole byla ukončena v roce 1967 a železorzudný důl byl uzavřen. Byla zavedena náhradní výroba-vzduchotechnika a lamináty/. V těchto letech výbor TJ organizoval různé sportovní soutěže /hrál se fotbal a byl uspořádán turnaj v malé kopané mezi středisky v Olšíně. Bohužel, pouze jediný, ačkoliv jeho uspořádání se setkalo se zájmem. /Foto č. 25/.

V roce 1974 rozmnožili řady naší tělovýchovné jednoty turisté založením turistického oddílu mládeže. Z iniciativy manželů Pastorových byl založen turistický kroužek při místní ZDŠ. Po několika letech úspěšné činnosti přešel kroužek do tělovýchovné jednoty. Blíže je popsána jeho činnost ve stati o turistickém oddíle mládeže na dalších stránkách.

Rok 1975 se stal rokem počátků rekonstrukce letního cvičiště v Olšíně, týkal se však více kluziště na tomto cvičišti. Toto již značně zastaralé, nevyhovovalo a tak se zrodil nápad, aby Olšina se stala víceúčelovým sportovním místem, které bude plně využíváno po celý rok. Tříleté období jejího budování je popsáno ve stati o činnosti tenisového oddílu, protože tenisté s hokejisty byli iniciátory této akce a Olšinu také nejvíce využívají. Bylo však záležitostí celé naší tělovýchovné jednoty.

V roce 1976 se uskutečnily opět zdařilé oslavy založení kopané, tentokrát již 50. výročí. /Foto č. 26/. Stejně jako předcházející, byly oslavami činnosti celé naší tělovýchovné jednoty. Při vzpomínce na slavnostní schůzi a sní spojenou besedu se každému účastníkovi vybaví nezapomenutelné vyprávění Františka Svobody, který na oslavy přijel z Chomutovska, kde v té době bydlel. Zemřel v roce 1987. Také tyto oslavy jsme oslavili prací. Na fotbalové hřiště jsme přivedli vodovodní přípojku /až dosud se voda k mytí přinášela z potoka/, oplotili hřiště a opravili lavice k sezení.

V těchto letech se oddílu kopané dařilo, dobré výsledky na hřišti vzbudily také větší zájem o celkovou činnost. Však to také bylo potřeba vzhledem k budování Olšiny, která si vyžádala stále hodně obětavých brigádníků. V témže roce jsme ještě vybudovali el. přípojku k šatnám fotbalového hřiště. Zatím byl elektrický proud přiveden provizorně a hrozilo nebezpečí úrazu el. proudem. Zatímco práce v Olšině řídil František Tomsa, o práce na fotbalovém hřišti se staral hlavně Josef Šindler za pomoci Štefana Bielika. Josef Šindler také zhotovil za spolupráce našich členů kovové schody na plochu fotbalového hřiště od kabin a nové záchody /Foto č. 27/.

V roce 1980 převzala naše TJ nový název podle nového pojmenování závodu Krušná Hora - TJ PERMON Krušná Hora Nový Jáchymov. Stalo se tak na základě přičlenění závodu do podniku Permon Křivoklát. V roce 1980 byla dále založena tradice tenisového turnaje - tenisové dvouhry. Prvé tři roky jen pro hráče okresu Beroun, ale již ve 4. ročníku se turnaje zúčastnili hráči z jiných okresů a turnaj si získal brzy popularitu mezi nejlepšími krajskými hráči, zejména z Kladna. V témže roce zanechal aktivní závodní činnosti fotbalový brankář Bohumil Hošek a po vzoru Václava Hájka se stal rozhodčím kopané. Oba tak prokázali, že jim fotbal opravdu přirostl k srdci. Na rok 1981 připadlo opět výročí zrodu fotbalu v obci - my jim říkáme "malé" oslavy - 55. výročí. Tentokrát to byly oslavy "smutné". Fotbalistům se nedařilo a to se odrazilo v malé aktivitě oddílu kopané s důsledky i pro činnost celé TJ. Naše mužstvo za celé jaro nevyhrálo jediný mistrovský zápas, získalo jediný bod a tak muselo přijít jen jediné - sestup do okresu. Na den oslav jsme si pozvali ligový dorost Sparty Praha /2-4 porážka nebyla nijak hrozivá/, dorost hrál s dorostenci TJ Podolí Praha /0-8 !/ a také žáci prohráli se Sokolem Svatá 0-2. Diváků přišlo jen několik za nepříznivého počasí, snad byli i zklamáni špatným fotbalovým jarem našich hráčů.

Jediným aktivem v naší činnosti byly dobré výsledky tenisového oddílu, který vedle titulu "vzorný oddíl III. stupně" dosahoval dobrých výsledků v krajském přeboru II. třídy. Dobře si vedli i dorostenci a žáci. V tomto roce stačili fotbalisté ještě zabudovat stavební buňku u fotbalového hřiště, která začala sloužit jako kabina rozhodčího, rozhlas a jsou v ní uloženy trofeje oddílu kopané. V roce 1982 výbor TJ věnoval zvýšenou pozornost v práci s mládeží, začaly se více plnit podmínky odznaku zdatnosti /splněno 20 odznaků a to byl úspěch/. Také v následujících letech jsme v plnění OZ patřili k nejlepším z vesnických organizací okresu. V roce 1982 se výkonostně fotbalisté nezlepšili a sestupu do 3. třídy se podařilo zabránit jen díky zlepšeným výkonům v jarní části soutěže.

Za zmínku stojí dosažení titulu přebornice ČSSR Zuzany Záveské /Foto č. 28/.

Nebyla sice naší členkou, ale v naší obci chodila do školy, bydlela v sousední Otročiněvsi. Titul přebornice v moderní gymnastice jsme jí srdečně přáli, což jsme vyjádřili blahopřejným dopisem. Ona se nám revanžovala pěknou fotografií s podpisem a děkovným dopisem.

V činnosti TJ a sportovních oddílů jsou sice hlavní současné výsledky, ale výbor oddílu kopané se snaží oživovat tradice a připomínat si výsledky, které byly v naší činnosti mimořádné. Snažíme se udržovat kontakty s bývalými hráči. Proto výbor přišel s dobrým nápadem, uspořádat fotbalové utkání generací a k nim také bývalé i současné hráče pozvat. Smyslem nebylo zahrát si jen fotbal, ale sejít se po letech s bývalými přáteli, zavzpomínat si. Akce se podařila, pozvání přijali téměř všichni a tak se hrál dvojzápas. Nejdříve hráči z 50 let s hráči 60 let. Mladší zvítězili jen 4-3. Ve druhém zápase nastoupilo mužstvo ze 70. let /mužstvo, které hrálo 1.A třídu/ proti současnému mužstvu. Výsledek 4-0 pro starší hráče nebyl překvapením, neboť mnozí z mužstva "hvězd" to ještě stále uměli. Omluvou pro "současníky" může být skutečnost, že někteří hráči, kteří ještě dnes hrají za 1. mužstvo si raději "zaváleli" v mužstvu, které zatím v celé

historii fotbalu dobylo pro naše barvy největšího úspěchu. V každém případě to byla akce zdařilá /Foto č. 29/ a snad pomohla našemu oddílu "pozvednout" hlavu k lepším výsledkům.

V roce 1984 se sportovci Sparty Podluhy stali naším osudem ! Obě vrcholné soutěže v nejoblíbenějších sportech / v kopané i hokeji/ se hrály ve dvou skupinách - východ, západ. Vítězem skupiny "východ" se stalo nečekaně naše mužstvo a to nejen v kopané, ale i hokeji.

Naším soupeřem v kvalifikaci se stali právě fotbalisté i hokejisté Sparty Podluhy. V kvalifikačních zápasech v obou sportech nás chlápci z Podluh přehráli. Fotbalisté nás nejdříve porazili 4-1, když v odvetě jsme byli úspěšnější my - zvítězili jsme však jen 1-0. V hokeji se hrálo jediné utkání na ZS v Hořovicích, kde jsme se sice po dvě třetiny drželi nečekaně dobře proti favoritovi, ale konečný výsledek 1-7 otevřel cestu Podluhám do krajské soutěže. Do třetice jsme hráli ještě kvalifikaci v LH také se žáky z Podluh, ale i v tomto zápase byli Podlužští lepší. V kvalifikaci jsme tedy neuspěli, ale druhá místa v LH a kopané byla pro nás úspěšná. S novým rokem 1985 - přichází nejen lepší výsledky, ale také větší chuť do práce . Protože původní šatny na hřišti kopané již nevyhovovaly /zejména koupelny/, bylo rozhodnuto přistavět koupelny nové a s nimi ještě jednu velkou šatnu a sklad, resp. místnost pro podávání občerstvení při zápasech. Rozsahem se přístavba rovnala velikosti původních šaten. Projekt zhotovil ing. Libor Tomsa, ostatní záviselo na pracovitosti a obětavosti členů TJ. Během roku a půl byla přístavba hotová, slavnostní otevření se uskutečnilo v rámci oslav 60. výročí založení kopané a 85. výročí organizované tělovýchovy v Novém Jáchymově. I když práce byly dokončeny v krátké době, neprováděly se za takové aktivity členů a příznivců, jako tomu bylo v minulých letech. Však se také za poslední léta změnilы vztahy, poklesla aktivita a zájem občanů o spolkové a veřejné záležitosti. Přesto, že přístavba bude sloužit především mladším, jejich zájem o práci byl zejména v počátcích velmi malý.

Byla to akce starší generace pro mladé. Dokazují to jména těch, kteří se nejvíce brigád zúčastnili - František Hájek starší, Vlastimil Kilberger, Josef Kohout, František Tomsa, Frant. Spurný, Vladimír Richter, Jiří Baláž, zvláštní uznání zaslouží náš příznivec Emil Holeček starší, který ani není členem TJ. Když rozšířené šatny "dostaly nový kabát s nápisem T.J. Permon, staly se nejen naší chloubou, ale i výraznou dominantou na břehu nad fotbalovým hřištěm. Byla to zatím naše poslední akce, ale věřím, že ne poslední, i když další práce by neprobíhaly za takového nadšení, jaké jsme poznali v minulosti. /Foto č. 30/.

V roce 1986 uzavřela naše T.J. přátelskou družbu s Lokomotivou Lipsko-Ost na návrh OV ČSTV jako projev uznání a docenění naší dlouholeté úspěšné činnosti. V rámci prvního setkání v ČSSR bylo sehráno fotbalové utkání /1-1/, jemuž předcházelo přivítání našich hostů z NDR, slavnostní setkání s občerstvením a uzavření dohody. Nešlo jen o sportovní záležitost. Pro fotbalisty z Lipska jsme uspořádali zájezd do Prahy a prohlídli si naši obec včetně sportovišť naší TJ. V následujícím roce jsme byli hosty Lokomotivy zase my. I tam jsme sehráli fotbalové utkání, prohlédli si moderní město, zaujalo nás zejména množství hřišť, sportovišť a stadionů využívaných mladými sportovci snad v každé volné chvíli. V rámci dohody bychom se neměli navštěvovat každým rokem, ale podle žádosti naší TJ nebo našich přátel /Foto č. 31/.

Tento rok ještě přinesl zajímavé zpestření sportovního života v naší obci. Z iniciativy našeho člena Josefa Peřiny a dalších nadšenců byl připraven pod patronací SPO 1. ročník "dřevěného muže", závodu, v rámci něhož byly plněny návazně na sebe tři disciplíny : plavání 500 m, běh na 5 km a jízda na kole 50 km. Byla to náročná prověrka pro každého závodníka. Tohoto ročníku se zúčastnili i někteří naši členové i občané a to ve věku, který byl ozdobou tohoto závodu i samotných borců. Od tohoto roku je závod pořádán každou první srpnovou sobotu za účasti 50-60 závodníků. /Foto č. 32/.

Pochopitelně nechyběly ani oslavy 60. výročí založení kopané a 85. výročí organizované tělovýchovy v obci. Program byl obdobný jako předcházející léta a přece každé z nich měly svoji zvláštní atmosféru. Tentokrát se na rozdíl minulých konaly v jídelně závodu Permon, kde byla také uspořádána výstavka trofejí TJ a OK, na závěr jsme se pobavili za účasti rodáků a příznivců sportu na společenském večírku. Vždy jsme mezi sebou rádi přivítali bývalé hráče a funkcionáře, zvláště pak Františka Svobodu /ale i jiné/, pro něhož tyto oslavy byly bohužel již posledními . /Zemřel v následujícím roce/. Byl příkladem člověka, který nezapoměl na svoji obec a sportovní život, kterým žil i ve stáří. Na takové lidi bychom měli vzpomínat a při vhodných příležitostech připomínat jejich obětavou práci pro tělovýchovu v naší obci.

Naše úspěšná, aktivní a činorodá práce byla oceněna OV ČSTV v roce 1986 opět titulem "Vzorná T.J.", uznání se dostalo také naším oddílům ve formě udělení titulů "Vzorný oddíl". Oddíl kopané a tenisté dosáhli 1. stupně, hokejisté soutěžili o získání 2. stupně. Toto uznání se dostalo naší TJ a oddílům v roce , ve kterém jsme oslavovali již 60. výročí vzniku kopané v obci a 85. výročí vzniku organizované tělovýchovy /DTJ, FDTJ/. /Foto č. 33/.

Rok 1987 bude v historii naší tělovýchovné jednoty zaznamenán hned třemi událostmi. Tradiční "Beh vítězství" byl poprvé odstartován jako krajský závod na nové trase, v novém prostředí se startem i cílem v Olšíně ve všech kategoriích.

Fotbalisté sestoupili do III. třídy okresu, tedy do soutěže, kterou hráli naposledy před 32 lety. Konečně sezona 1987/88 byla pravděpodobně poslední sezónou našich hokejistů. Nebylo to z výkonnostních důvodů, ale zejména proto, že náklady na hokej neustále narůstají, zimní období hokeji nepřeje /např. jsme poslední 2 roky vůbec nemohli hrát na vlastním kluzišti, led jsme prostě nemohli udělat/.

Všechny mistrovské zápasy byly hrány na zimním stadionu v Hořovicích /berounský ZS se zastřešoval, ale stejně pro nás bylo příhodnější hrát na ZS v Hořovicích/. Dalším důvodem byl malý zájem mladých hráčů o hokej. Roční náklady na tento sport činily až 10 tis. Kčs za rok. Náš oddíl však patřil na berounsku mezi poslední z vesnických oddílů, které hokej přestaly hrát. Jistě to svědčí o oblibě tohoto sportu v naší TJ i obětavosti lidí kolem hokeje /Foto č. 34 a 35/.

Ve výčtu historie, bohaté činnosti a obětavé práce celé naší tělovýchovné jednoty, kterou dokázali udržet na dobré úrovni především pracovití funkcionáři, bych chtěl v závěru této práce připomenout jména těch nejobětavějších. Byli to oni, kdož generací po generaci předávali onen symbolický prapor historie, byli to oni, kteří obětovali mnoho svého času pro rozkvět tělovýchovy a sportu, ve prospěch mladé generace. Jim patří poděkování a uznání za to, že dokázali překonat často složité překážky a problémy stagnace, nezdary či neúspěchy. Jim také patří poděkování za úspěchy, ke kterým dovedli svá družstva, oddíly i celou TJ. Na stránky historie i současnosti dnešní T.J. Permon Krušná Hora Nový Jáchymov, patří bezesporu jména, která s uznáním vyslovovala nejstarší generace, jména obětavých funkcionářů DTJ a FDTJ- Josefa Jabúrka, Viléma Merhauta, Karla Kuny, Václava Kodeta, či mladších Antonína Jabúrka, Marie Merhautové a řady dalších, nebo zakladatelů fotbalu a jeho funkcionářů-p. Karáska, Špičky, Karla Houšky, Wajcmana, Františka Svobody i mladších - Karla Najmana, bratrů Červených, bratrů Rottových, Kohouta a dalších. Po roce 1945 to byli Otakar Husák, Bohumír Vlach, Václav Neuman, František Čech, Jiří Sýkora, Jiří Synek, Dr. Sazma a další. Z mladší generace Vl. Richter, Zdeněk Sýkora, Jindra Kodetová, Václav Rotta, Josef Jabůrek a opět řada dalších. Při vzpomínce na obnovení činnosti fotbalového oddílu v roce 1956 si připomeňme jména Václava Otcovského, Karla Vševidy, Josefa Kohouta, Františka Kilbergera, Rudolfa Humla, Jaroslava Bezoušky, Františka Hájka a opět řady dalších.

U kolébky hokeje v roce 1963 stáli Josef Janda, Jaroslav Šindelář, Antonín Dvořák, František Tomsa, Jiří Vlach i mnozí z těch, kteří již byli jmenováni. Významné místo v historii tělovýchovy a sportu naší TJ však zaujímají především ti funkcionáři, kteří v tělovýchově pracují již několik desítek let. Patří mezi ně například ti nejstarší - Stanislav Hošek, který pracuje ve funkcích TJ od roku 1952 a ve funkci předsedy TJ od roku 1953, tedy plných 36 let /v r. 1989/. Jeho životní elán i ve věku kolem "sedmdesátky" dává záruku, že bude i dále platným členem naší TJ. Dále František Hájek, který stál u kolébky fotbalového "novorozeněte" v roce 1956, u zrodu hokeje 1963 a aktivním členem je dosud. Osvědčil se jako starostlivý hospodář a dříve i jako trenér fotbalistů. František Tomsa přišel do naší obce v roce 1956 a hned se zapojil do funkcí v TJ. Jako sekretář oddílu kopané pracuje nepřetržitě 32 let, sekretářem oddílu hokeje byl od samého založení oddílu a již mnoho let vykonává funkci jednatele TJ. Má největší zásluhu na založení oddílu tenisu a dodnes nechybí u žádné akce TJ či oddílů. Antonín Dvořák byl členem TJ od založení ještě jako dorostenec, jako funkcionář se osvědčil ve funkci hospodáře a zejména předsedy oddílů LH, téměř 20 let. Štefan Bielik se zapojil do života TJ ihned po příchodu na důl Krušná Hora v pol. 50 let, a pracoval aktivně až do své předčasné smrti v roce 1984. S jeho jménem je spojován největší úspěch našich fotbalistů - postup do 1.A třídy. Mezi obětavé funkcionáře patřili dlouholetý předseda oddílu kopané Josef Šindler, hospodář Jaroslav Šíma, starostlivý správce a hospodář hokejové výstroje Jaroslav Šindelář, zakladatelé oddílu turistiky v naší TJ, obětaví manželé Pastorovy. Uznání patří pochopitelně taky funkcionářům naší nejmladší generace, současným funkcionářům naší TJ a oddílů, na něž hodně práce teprve čeká. Ale již dnes patří mezi takové funkcionáře, na něž je spolehnutí a vedle starších funkcionářů tvoří dobrý kolektiv lidí, kteří také mají zásluhu na dobrých výsledcích celé T.J.

Patří mezi ně například v oddíle kopané František Spurný, Vlastimil Kilberger, Jiří Baláž, Vladimír Richter, Vladimír Brix, Jiří Anýž, Jiří Vlach a další. Je dobře, že výbor TJ se snaží vedle zkušených funkcionářů zapojovat do aktivní práce i mladší členy tělovýchovné jednoty /Foto č. 36/.

O bohatýrech hokejového oddílu naší tělovýchovné
-----jednoty-----

Zdá se Vám, že slovo "bohatýři" je poněkud nadnesené ? Zamyslete se nad nadcházejícími řádky a jistě mi dáte za pravdu. O prvních letech činnosti hokejového oddílu jsem se zmínil ve stati o sportu ve válečných letech, kdy oddíl, resp. klub vznikl. Byli to právě chlapi, kteří hráli hokej ve vsi, kdož se přičinili o založení oddílu LH v roce 1963. Asi nedokázali zapomenout na hru, která jim přinášela tolik vzrušení a zábavy, ale také mnoho starostí. V naší obci byly také dobré podmínky pro tento sport díky třem rybníkům, které brzy zamrzaly a dlouho na nich led vydržel. Naše obec leží v nadm. výšce něco přes 400 m. Nabízejí se vzpomínky na pěkné a dlouhé zimy, na desítky bruslařů a především hokejistů, kteří využívali každé volné chvílky k zimním radovánkám. Vzpomínáme na velké boje na rybníku, na modřiny, roztržené obočí i vzrušení, či nenáledy na ledě. Ale jak pro koho ? Vítěz se radoval, poražený sliboval odplatu. Často jsme hráli desetproti deseti a nic nedbali na hokejová pravidla. Takové byly zejména nedělní dopoledne či sváteční dny hlavně na 1. rybníku. Ale co naplat, nebyl to ten pravý hokej, byly to jen boje "rybníčkářů", jak se tehdy takovým sportovcům říkalo. Proto v roce 1962 byly učiněny první kroky pro založení oddílu ledního hokeje v naší TJ. Nechtěli jsme se již spokojit jen se zamrzlým rybníkem, chtěli jsme hrát opravdový hokej ve skutečných drezech a pořádném kluzišti. Našlo se dostatek obětavců, kteří pomohli, přiložili ruku k dílu.

Nejdříve dalo hodně práce vyrovnaní plochy, jak je popisováno v předcházejících řádcích. Stříkačku zapůjčili požárníci. Byla to stará, vlastně již historická stříkačka z let kolem roku 1900 - 10. Na dřevěném podvozku, zařízená pro koňské spřažení. Obsluhu muselo obstarávat nejméně 6 lidí. Čtyři pumpovali, pátý stříkal plochu kluziště a šestý - musel stačit topit pod stříkačkou, aby nezamrzala, popotahovat hadice a nevím co ještě. /Foto č. 37/. Připravit led k utkání, to znamenalo obětovat za mrazu nejméně -10° alespoň 2 noci a tři dny ! Terén byl nerovný a vyrovnaní ledové plochy si žádalo na východní straně kluziště vytvořit vrstvu asi 30 cm silnou. Někdy však byly mrazy tuhé, až kolem 20° , nebylo se kde ohřát, osušit oděv, jen u ohně, při kterém z jedné strany sálalo teplo, z druhé čišelo na záda. Ale což, byli jsme mladí a chtěli hrát na pořádném kluzišti. Mantinely jsme zakoupili a přivezli z Oseka, kde hokeje zanechali. Jako výstroj posloužily zbytky z válečných let, něco jsme se pokusili vyrobit sami, něco se zakoupilo. Kolik to bylo radosti a slávy, když jsme poprvé nastupovali k zápasu a hned k mistrovskému se Sokolem Tetín ! Před početnými diváky jsme zvítězili a toto vítězství bylo tím největším dopínkem do další činnosti. Teprve v pozdějších letech jsme vybudovali osvětlení a mohli hrát i večer. Přibyla i šatna - vlastně starší bouda, kterou nám věnoval závod Krušná Hora. Zmáhali jsme se, rostl i náš výkon. O co těžší byly podmínky pro hokej, o to lepší byl kolektiv. Berounský okresní přebor a soutěž hrálo tehdy 16 oddílů ! /Hořovický okres byl samostatný a tam hrálo hokej snad ještě více mužstev/. Našemu hokeji se začalo dařit. Patřili jsme často ke štikám soutěže, brzy postoupili do přeboru, v roce 1966 jsme dokonce hráli krajskou soutěž ! S mužstvy Králova Dvora, Berounské Lokomotivy, s Hudlicemi či Tmaní jsme hrály vyrovnané zápasy. V některých letech jsme postoupili také díky tomu, že jsme mohli sehrát nejvíce zápasů, neboť nám vydržel led nejdéle.

S postupem času, snad zásluhou modernizace společnosti a našeho života přibývalo i pohodlnosti sportovců, ubývalo obětavosti a nadšení. Ubývalo hráčů i funkcionářů, navíc kluziště postupem času chátralo. Mantinely často nevydržely nárazy, bylo stále složitější je opravovat. To bylo počátkem 70 let. Stáli jsme před rozhodnutím zda hokeje zanechat, či provést náročnou rekonstrukci a hokej pro naši TJ zachovat. Tehdáž jsme měli mezi sebou přece jen ještě dost nadšenců a chuti do další hry. Zvítězil druhý názor - provést rekonstrukci celého kluziště a jak již bylo napsáno, vybudovat v Olšíně víceúčelové sportoviště - v zimě pro hokej, v létě pro letní sporty a využít tohoto překrásného prostředí pro aktivní sportovní vyžití našich členů i chatařů, kterých je v létě na katastru Nového Jáchymova přes 800, možná kolem 1.000. Před zahájením proběhla vzrušivá diskuse - jaký povrch? Beton, asfalt či antuku? Zvítězila antuka a s ní perspektiva založení tenisového oddílu z iniciativy s. Tomsy. Po 3 léta nepřetržitě a náročné práce se v roce 1980 zrodilo v Olšíně opravdu pěkné sportoviště, na němž se v zimě hrál hokej, od jara do zimy odbíjená, tenis, nohejbal. Ne náhodou se dodnes zastavují kolem jdoucí turisté i rekreanti a obdivují tento pěkný sportovní areál.

Hokejisté udrželi svůj oddíl v činnosti až do roku 1988, v němž sehráli pravděpodobně poslední mistrovské zápasy, ačkoli v této době mužstvo hrálo velmi dobře /v poslední sezoně skončili z 12-ti mužstev na 5. místě, rok předtím dokonce čtvrtí/. /Foto č. 38/.

Důvody zanechání činnosti jsou popsány výše. Ale to již z podobných důvodů zanechaly aktivní činnosti oddíly Hudlic, Tmaně, Z. Třebáně, Tetína, Nižbora a dalších. Z berounska jsme zůstali jen my s KŽ, Lokomotivou Beroun a Zdicemi. Jistě i tato skutečnost byla dokladem nadšené práce v naší tělovýchovné jednotě. Důvody byly hlavně finančního rázu. Vždyť v poslední sezoně jsme sehráli téměř 20 zápasů na zimních stadionech a to pro naši TJ znamenalo zatížení nejméně 10.tis. Kčs v jediném roce.

O dalších důvodech bylo také již psáno. Tak skončila pravděpodobně éra nepřetržité 26-ti leté historie úspěšného hokeje a to nejen u nás. Tím ale také slábne masová základna tohoto u nás tak populárního sportu, v němž jsme dosáhli vynikajících úspěchů na mezinárodním poli. Nezbyvá na závěr, než připomenout jména těch, kteří dějiny tohoto pěkného sportu v naší TJ tvořili - funkcionáři Antonín Dvořák /předseda oddílu, Tomsa František /jednatel/, Jaroslav Šindelář /hospodář/, Kohout Josef /trenér/. Připomeňme si jména hráčů starší generace - V. Červeného, J. Kohouta, J. Peřiny, J. Kmoníčka, J. Zelenky. V. Hrubého a dalších, stejně jako hráče, kteří patřili k oporám mužstva, které se s jáchymovským hokejem loučilo - Fr. Spurný, L. Tomsa, L. Šindelář, K. Dvořák, M. Obezin, M. Krob, J. Rotta, ale i naši "krajánkové" L. Junek, V. Zikmund a další. V roce 1988 tedy skončila hokejová éra, činnost oddílu hokeje, jehož členové, zejména té starší generace byli díky svojí obětavosti, pracovitosti a nadšení opravdu bohatýry sportovního života. O kolik to mají snažší např. fotbalisté, či jiné sporty. K tomu všemu bylo třeba opravdu sportovního nadšení, prostě "hokejové srdce" !

Tenisový oddíl založen, šance pro sportovce každého
věku

K založení oddílu tenisu v naší TJ došlo v roce 1978. Předcházelo mu však budování víceúčelového sportoviště v Olšíně od roku 1976. Ještě však před jeho založením a dokonce před počátkem budování Olšiny v roce 1974 poprvé zazněly údery tenisových rakét v Olšíně. Tehdáž tenisoví nadšenci poprvé chtěli poznat krásu této pěkné hry. Podnětem se staly výrazné úspěchy našich reprezentantů, zejména Jana Kodeše ve Wimbledonu a v DC. A najednou se každý chtěl stát Kodešem, nejen mladí vzali raketu do rukou, sháněli tenisové míčky a chtěli okusit, jak "chutná" tenis. Jenže hřiště, respektive kurty v Novém Jáchymově nebyly.

To nebyla překážka nadšení, které tehdy pro tenis vládlo. Začalo se hrát na rovné ploše vyšlapaného hřiště pro odbíjenou v Olšíně po celkem nenáročných úpravách. Skutečnou tenisovou síť nahradily narychlo spojené maskovací sítě, které přinesl s. Tomsa z kasáren, lajny se zhotovili podle prkna, sypané jen tak rukou. Hrál se celé léto a dokonce byl zorganizován první "přebor" v tenise naší TJ, ve kterém ve finále porazil Milan Rosenbaum Libora Tomsu. Sešlo se přes 20 hráčů a dokonce nechyběli ani diváci !

Jak vyplynulo z úvodního vyprávění prvních okružků tenisu v naší TJ, jedním z důvodů vzniku oddílu byly úspěchy reprezentantů v mezinárodním měřítku. Dalším a hlavním důvodem byla nutná rekonstrukce Olšiny pro zachování činnosti oddílu ledního hokeje. Již před zahájením této přestavby se však počítalo s tím, že plocha kluziště bude antuková a na ní budou zřízeny 2 tenisové kurty. Proto přestavba Olšiny se stala záležitostí nejen hokejistů, ale i tenistů. Konečně v podmínkách naší TJ se jen těžko hovoří o tom, kdo je hokejista, tenista nebo fotbalista. Je mezi námi hodně šikovných sportovců a ti umí hrát nejen fotbal, ale i hokej a brzy se naučili i tenisu. S výstavbou tohoto areálu bylo započato na sklonku léta, v srpnu 1976. Sešlo se 12 nadšenců na 1. brigádě, aby začali bourat staré mantinely a vytrhávat sloupky ze země. Tak začaly práce, které trvaly téměř 3 roky. Pracovalo se od brzkého léta do pozdního podzimu, každou sobotu i neděli /Foto č. 39/. Aby se rozšířila plocha potřebná pro rozšíření kluziště, bylo třeba odbagrovat a přemístit na 1.000 m³ od straně při hřišti. Mechanizační prostředky zapůjčil závod Krušná Hora /autobagr, nákladní auta/, buldozer Stalihec pro vyrovnání plochy budoucího hřiště zapůjčil podnik "Výstavba dálnic Praha", který se připravoval na výstavbu dálnice a hlavně dálničního mostu přes Berounku. V prvním roce bylo odpracováno přes 500 hodin. V roce 1977 pokračovaly práce -výkopy základů pro obrubníky mantinelů v délce 180 m.

Následovaly tesařské práce /šalování betonáž obrubníků. Celá plocha hřiště pak byla povezena struskou od fotbalového hřiště /vrstva asi 40 cm/. Bylo sem přepraveno 85 Tater tohoto materiálu během soboty a neděle, všechna struska byla rozhrnuta, urovnána a zválcována. Nebyl to úkol lehký, 32 brigádníků, v parném létě zpocených, zaprášených /spíše se podobajícím kominíkům/ si opravdu během těchto dvou dní "máklo". Do konce roku byla celá plocha ještě povezena asi 5 cm silnou vrstvou škváry, kterou jsme dováželi z Aromy Nižbor a z Prefy Hýskov jak se jen dalo.

V roce 1978 nás čekaly práce již radostnější, začalo se již rýsovat hřiště. Ale ani tyto práce nebyly lehčí předcházejících. Když však začala pod sluncem zářit červenohnědá barva antuky uprostřed zeleného lesa, dávala tušit, jak pěkné dílo budujeme. Antuku se podařilo zajistit ještě v předcházejícím roce, avšak před zimou. Část antuky se podařilo ještě přepravit přímo do Olšiny, ale asi 60 tun jen na stráň nad Olšinou, protože napadlý sníh již nedovolil zavést antuku dále. Nezbylo proto, než vybudovat provizorní lávku, zajistit alespoň deset ochotných a zdatných chlapců, kteří kolečko po kolečku naváželi antuku po celé ploše, aby další metr po metru ji rozhrnovali, stříkali a válcovali. Tak se kousek po kousku začal jakoby "rozhrnovat a roztáčet" červenohnědý koberec, budoucí tenisové kurty. Byl to hezký pohled, ale ještě mnoho další práce čekalo. Oplotit celý areál, postavit cvičnou zeď, do zimy vyrobit nové hrazení /mantinely/, zabudovat je, umístit stavební buňku jako budoucí šatnu. To vše jsme dokázali do konce roku 1978 splnit. Ale již v létě, po dokončení plochy opět zazněly Olšinou tenisové údery, ale tentokrát na opravodvých tenisových kurtech. Nikomu nevadilo, že jsme za míčkem běhali snad po celé ploše, ani to, že míč při utkání odbíjené na vedlejším kurtu přilétl na tenisový kurt. Výbor nově založeného tenisového oddílu již od této chvíle myslel na rozvoj tenisu a budoucnost oddílu. Proto byla zahájena tenisová příprava pod vedením s. Tomsy a Jungmana. Děti bylo více, než bylo možné přijmout.

W létě byl již také sehrán první tenisový turnaj, zatím jen žákovský, ale i pro hráče jiných oddílů, abychom změřili své síly s tenisty ostatních oddílů. Povzbudivé bylo i to, že naše první konfrontace s oddíly, hrající tenis již delší dobu, dopadla dobře. V našich řadách se objevovali nadějní hráči. W červnu 1978 byl oficiálně ustaven tenisový oddíl. Do jeho čela byl zvolen František Tomsa, který se o zrod tenisu v naší TJ nejvíce zasloužil. Členy oddílu byli zvoleni dále Josef Kladiwa, Ladislav Jirásek, Pavel Šimon a Libor Tomsa, Těšili jsme se také již na zimu, neboť bylo možné hrát již na novém kluzišti. Zatím jen za denního světla. Ve třetím roce budování Olšiny nás čekal poslední úkol - vybudovat nové osvětlení. Úkol to byl náročný zejména tím, že jsme museli položit zemní kabel od trafa na západním okraji obce do Olšiny /asi 500 m/. Svépomocí jsme vyrobili na závodě Permon 12 ks 11-ti metro- vých stožárů a rozvodnou skříň. Osvětlení halogenní. Odborné práce provedl Stavební podnik Beroun. Podařilo se nám zakoupit ještě jednu stavební buňku, kterou jsme zabudovali a slouží jako klubovna. Schody a chodník u ní byly již posledními pracemi, které byly ještě v tomto roce udělány. Skončila tříletá výstavba pěkného víceúčelového sportoviště, které se stalo doslova chloubou naší celé TJ, která byla výsledkem pracovitosti a obětavosti mnohých členů naší tělovýchovné jednoty. Cenné na Olšině je zejména to, že areál slouží svému účelu celý rok, že je využíván pro několik sportů a umožňuje vyžití nejen sportovcům mužského pohlaví, ale dává šanci ke sportování i příslušníkům něžného pohlaví. To v minulosti činnost naší TJ neumožňovala. /Foto č. 40/.

První výsledky v činnosti tenisového oddílu na sebe nedaly dlouho čekat. Zejména v práci s mládeží si získal oddíl uznání v rámci okresního tenisového svazu a byl dáván za příklad ostatním oddílům. Již v roce 1980 dosáhl výrazného úspěchu náš žák Martin Král. Probojoval se do finále okresních přeborů a se svým partnerem prohrál tím nejtěsnějším poměrem v setech 6-7, 6-7.

Družstvo žáků poráželo stejně staré žáky např. Lokomotivy Beroun, Hýskova a jiných oddílů a umisťovalo se na předních místech. Hrál i krajskou soutěž. V roce 1984 dobyla Markéta Kleinová titul okresní přebornice v kategorii žákyň. Ale také družstvo dospělých brzy dosahovalo dobré výkonnosti a hráči Libor Tomsa, Milan Rosenbaum, Ladislav Jirásek, Zoja Spurná se zasloužili o postup do krajské soutěže a hráli s oddíly Příbramska a Prahy západ. Výbor oddílu pořádá každoročně tenisové turnaje mládeže i dospělých. V roce 1980 byla založena tradice tenisového turnaje mužů pro hráče okresu, ale od 4. ročníku se stal turnaj již turnajem krajským, kterého se zúčastňují přední hráči kraje, zejména z Kladenska, Příbrami i Prahy. V rámci tohoto turnaje jsme shlédli ne jeden pěkný zápas a turnaj se stal dobrou propagací tenisu zejména mezi mládeží. V roce 1989 to bude již 10. ročník. Na našich kurtech bylo sehráno i zajímavé utkání s pražskými herci a zpěváky, které zaujalo nejen hrou, ale u pěknou zábavou.

V současné době naše družstvo dospělých hraje okresní přebor ve složení Libor Tomsa, Jiří Lesse, Ludvík Kříž, Jiří Záhrubský, Zdeněk Jeník a Drahuše Pastorová. V posledních letech poněkud ochabla práce s mládeží, ale tento nedostatek v naší činnosti byl napraven na podzim 1988, kdy pod vedením Pavla Sýkony a Frant. Tomsy byla zřízena opět příprava tenisových nadějí /Foto č. 41/.

Za svoji dobrou práci byl oddíl tenisu mnohokrát oceněn okresním výborem tenisového svazu a postupně získal titul "Vzorný oddíl" III. , II. a v roce 1987 I. stupně.

Tenis je překrásný sport, který mohou hrát žáci od nejmladší kategorie až po hráče pokročilého věku. Mohou jej hrát všichni, kdož milují pohyb a chtějí svůj život obohatit o pěkné sportovní zážitky až do pozdního věku. Tenis v naší TJ patří k nejmladším sportům a nejmladším oddílům, za svoji krátkou existenci však dosáhl pěkných úspěchů a věřme, že jsou zárukou i další budoucnosti tenisu v naší TJ /Foto č. 42/.

O turistickém oddíle mládeže

Psát o významu turistiky pro upevnění a zchování zdraví by bylo jistě nošením dříví do lesa, stejně jako zdůrazňovat citové, etické, estetické či jakékoliv jiné zážitky, které toulky přírodou provázejí. Pro všechny tyto pěkné zážitky si turistika získala v posledních letech mnoho příznivců, došlo k jejímu nebývalému rozvoji, zejména u mládeže. V naší tělovýchovné jednotě se o vytvoření oddílu turistiky mládeže zasloužili manželé Josef a Bohumila Pastorovi. Nejdříve se stali vedoucími kroužku turistiky při místní škole. Hněd od samého počátku si dokázali přitažlivým programem a zajímavými akcemi získat dostatek dětí. Po dvou letech činnosti kroužku, po zvážení výhodnosti začlenění kroužku pod tělovýchovnou jednotu se tedy zrodil v naší tělovýchovné jednotě turistický kroužek mládeže jako 4. oddíl. Bylo to v roce 1974. Tím oddíl získal nejen lepší finanční zázemí, ale především metodickou pomoc ze strany turistického svazu OV ČSTV. Pro činnost naší TJ se stal turistický oddíl mládeže přínosem /dále TOM/. Dával možnost zapojení do sportovní činnosti děvčatům, ale i chlapcům, kteří nechtěli, nebo nemohli hrát kopanou nebo hokej. Za téměř 20 let činnosti TOM /včetně 2 let ve škole/ našlapali naši nejmladší sportovci tisíce kilometrů, zúčastnili se mnoha dálkových pochodů, na nichž poznali mnohé krásy přírody, prožili hezké chvíle ať již při pochodu, nebo při stanovení, které se stalo součástí jejich bohaté činnosti. Každým rokem "ušlapal" každý z členů nejméně 100 km, mnozí však tuto "normu" snadno překročili, jako např. v roce 1987, kdy Renata Šindlerová 149 km. Na věkovou kategorii žákovskou je to jistě slušný výkon. Manželé Pastorovi připravují v každém roce také putovní tábor se stanováním a vším, co s tábořením souvisí. Pešlivě připravený program, jako např. nejrůznější forma poznávání přírody, besedy s myslivci, či lesními odborníky o zvěři a přírodě vždy účastníky pochodu zaujal.

Členové TOM však nechtějí přírodu jen poznávat, snaží se jí i pomáhat. Několik brigád věnovali sázení stromků, či úklidu lesa a pod. Počet členů TOM není stálý, pohybuje se kolem 25-30 dětí, především podle toho, jak jsou ročníky dětí narozených v naší obci silné. TOM také soutěží v soc. soutěži a každým rokem získává titul "vzorný oddíl mládeže" za svoji aktivní a kvalitní práci. Přáním výboru tělovýchovné jednoty je, aby turistika v činnosti naší tělovýchovy natolik zdomácněla, aby k ní našli vztah i dospělí /snad právě zásluhou TOM, až z dětí vyrostou občané zralého věku/ a mohli jsme založit turistický oddíl dospělých. Vždyť i turistika dává šanci pro zdraví, dobrou fyzickou kondici, ale i hodnotnou zábavu lidem všech věkových kategorií až do nejpozdějšího stáří. Kolik takových lidí vidáme v naší obci při dálkovém pochodu na trasách, které naší obcí procházejí .
/Foto č. 43,44/.

Z á v ě r e m

"Vzorná" tělovýchovná jednota PERMON Krušná Hora Nový Jáchymov /současná/, ale i předcházející organizace DTJ, FDTJ, sportovní kluby, nezapomínajíce ani na první gymnastický kroužek založený Dr. Miroslavem Tyršem v naší obci, má za sebou 130 let tělovýchovného a sportovního života. Možná, že díky působení Tyrše je to jedna z nejdelších činností nejen v našem okrese. Za svoji úspěšnou mnoholetou činnost si naše tělovýchovná jednota získala dobré jméno v rodině tělovýchovných jednot na okrese. Život této naší organizace neprobíhal přímočaře. Na své cestě, velice rozmanité, stejně jako probíhá život člověka, jsme se radovali z úspěchů, byli nešťastní z neúspěchů, překonávali jsme potíže a nezdary, oslavovali vše, co nás přivedlo k nejvyšším sportovním metám. Zasloužily se o to mnohé generace funkcionářů, fotbalistů, hokejistů, tenistů i naše nejmladší generace turistů.

Jedno se nám nepodařilo v naší novodobé činnosti dosáhnout. Zúčastnit se vystoupeních na slavných spartakiádách, třeba jen v okrese. Naši předchůdci to dokázali, cvičili na Manínské spartakiádě, naši občané cvičili i na sokolských sletech. Nám, panětníkům novodobé tělovýchovné činnosti se nepodařilo vytvořit takové podmínky, které by přivedly naše členy k nácvikům skladeb. Několik pokusů bylo, ale nevydrželi jsme. Hlavní příčinou bylo, že nemáme tělocvičnu a navíc špatný sál místního hostince. Scházeli však i nadšenci, kteří by to dokázali, tak jako v kopané, hokeji a jiných sportech.

Těší nás bohatá historie tělovýchovy a sportu v Novém Jáchymově, v obci vždy hornické, nevelké, s počtem obyvatel pohybující se mezi 5 a 6 stovkami. Mnohokrát jsme překročili rámeček svých možností. Víme, že z dosaženého se dá čerpat, ale ne žít. Víme, že tak jako pokračuje život člověka, pokračuje i život naší TJ. Čekají nás nové úkoly, přijdou nové potíže, budeme se radovat z nových úspěchů a výsledků své práce. Vzpomínáme na mnoho funkcionářů a sportovce, kteří se v činnosti našich oddílů a TJ vystřídali, ale jen ti nejobětavější zasvětili svůj život naší tělovýchově a sportu několik desítek let. Právě oni, spolu s nadšenci současné generace, nesou onen symbolický praporek tělovýchovy vpřed. Ne pro slávu svoji, ale pro zdar celé naší tělovýchovné jednoty. Pro splnění smělejších cílů - organizovat tělovýchovu a sport pro zdraví, zábavu a dobrou pohodu, sport pro všechny, kteří v naší obci žijí i pro ty, kteří v naší obci tráví svůj čas pro načerpání nových sil jako rekreatanti, chataři, chalupáři. Je to ušlechtilý cíl, učiňme pro jeho splnění vše, co je v našich silách. Jen tak naplníme obsah toho, co považoval Dr. Miroslav Tyrš za podstatné pro život člověka: "Ve zdravém těle, zdravý duch" !

František T o m s a
kronikář obce

Udělená v y z n a m e n á n í a o c e n ě n í
členům naší tělovýchovné jednoty :

=====

V průběhu dlouholeté činnosti naší tělovýchovné jednoty se dostalo mnohým členům naší TJ, funkcionářům četných vyznamenání a ocenění za jejich dlouholetou obětavou práci pro rozvoj tělovýchovy a sportu v naší obci.

- Pamětní medaile sjednocené tělovýchovy v ČSSR byla udělena s. Stanislavu H o š k o v i v roce 1968 a 1971,

- Veřejné uznání III. stupně za rozvoj československé tělesné výchovy bylo uděleno soudruhům

Frant. Tomsovi /1971/
Stan. Hoškovi /1978/
Frant. Hájkovi /1979/
Štefanu Bielikovi /1983/
Ant. Dvořákovi /1983/
Jar. Šímovi /1985/
Jar. Šindelářovi /1986/

Veřejné uznání II. stupně :

Frant. Tomsovi /1981/
Stan. Hoškovi /1984/
Frant. Hájkovi /1986/

Veřejné uznání I. stupně /udělené ÚV ČSTV/ :

Frant. Tomsovi /1986/
Stan. Hoškovi /1988/

- Č e s t n ý o d z n a k ČSTV:

Stan. Hoškovi /1965/	J. Šindlerovi /1980/
Frant. Tomsovi /1967/	J. Šindelářovi /1980/
Frant. Hájkovi /1977/	B. Pastorové /1982/
Štef. Bielikovi /1977/	Jos. Pastorovi /1982/
Ant. Dvořákovi /1977/	V. Kilbergerovi /1988/
Jar. Šímovi /1977/	J. Kmoníčkoví /1989/

- V z o r n ý m s p o r t o v c e m okresu Beroun byl vyhlášen Ladislav Š t ě p n i č k a v roce 1971,
- V z o r n ý m t r e n é r e m mládeže okr. Beroun byl vyhlášen František T o m s a v roce 1985,
- Č e s t n é odznaky při jubilejním výročí kopané obdrželi :

Hájek Frant.	Bielik Štefan
Hošek Stanislav	Tomsa František
- č e s t n ý m odznakem svazu ledního hokeje byli odměněni :

Josef Janda,	Šindelář Jaroslav
Tomsa František	Kohout Josef
Dvořák Antonín	Kmoníček Jiří

Č e s t n é t i t u l y našich kolektivů :
=====

V z o r n á t ě l o v ý c h o v n á j e d n o t a byla udělena naší TJ v letech 1976 a 1984, nyní soutěží o bronzovou plaketu

Titul V z o r n ý o d d ě l byl udělen všem našim oddílům v těchto stupních :

kopaná: Vzorný oddíl III. stupně v roce 1973
II. stupně v roce 1981
I. stupně v roce 1986

Oddíl nyní soutěží o "stříbrnou plaketu "

LH : Vzorný oddíl III. stupně v roce 1984
II. stupně v roce 1986

/v roce 1988 přerušil oddíl aktivní činnost/

od.tenisu: Vzorný oddíl III. stupně v roce 1981
II. stupně v roce 1984
I. stupeň v roce 1986

/nyní soutěží oddíl o "stříbrnou plaketu"/

T O M : Soutěží každým rokem o udělení titulu "Vzorný oddíl mládeže" a za svoji dobrou práci mu je udělován.

W y š k o l e n í t r e n é ř i a r o z h o d č í :

W kopané: Bielik St. /III.tř./, Hošek Boh., Rosenbaum Mil., Rotta V., Fadoljevič, Havelka Miroslav, Krob Jar., Štrougal Frant., (IV.tř.) Hájek Václ., Hošek Boh. /oba rozhodčí kopané/

V L H : Kohout Josef, Tomsa Libor /trenéři/ Šimon Petr /rozh.LH/

W tenise: Tomsa Fr. a Jungman Rom. /III.tř./, Tomsa L, Šimov P., Pastor Josef, rozhodčí Tomsa Fr., Tomsa L., Šimon, Jungman Rom, Pastor, J, Sýkora Pavel /IV. třídu/.

P ř í b ě h y z e s p o r t o v n í h o ž i v o t a :

Sportovní život přinesl nám všem, kteří jsme se mu věnovali po mnoho let mnoho pěkných zážitků. Jednou tomu bylo při bojích o mistrovské body, jindy na zájezdech či brigádách. Zsžili jsme i chvíle rozčarování, zklamání a snad i zarmoucení, když jsme dosáhli jiný výsledek, než jsme čekali. Někdy jsme tyto příběhy "vytvářeli" sami, jindy nám je přichystali druzí - např. naši soupeři, rozhodčí či pořadatelé. Sportovní život přinesl zejména nám funkcionářům za mnohá ta léta veselé i smutné příběhy. Nebyli o ně ochuzeni však ani hráči i diváci. Některé z nich bych rád připoměl pro zpestření tohoto čtení i proto, aby nebyly zapomenuty, neboť i v nich se odráží život kolem sportu a atmosféra, která jej doprovází.

P u t o v á n í   z a   f o t b a l e m

/vzpomínky na počátky fotbalu /

Dnes si už asi nikdo, ze současných sportovců nedovede představit, že by měl jít k fotbalovému zápasu pěšky i několik kilometrů, nebo dokonce desítek kilometrů, případně tyto dlouhé kilometry šlapat na kole. Asi by přišel s argumenty, jaký že by mohl podat výkon po takové cestě. A přece "pionýři" naší kopané jiné cestování ani neznali. K zápasům se skutečně pěšky chodilo a pokud se dalo do kupy několik kol, pak se jelo na kole. Tehdáž byla kola opravdu dobře vyrobena, neboť musela unést alespoň dva, někdy i dokonce tři chlapce. Jeden šlapal, druhý, nebo i třetí se vezli-na "štangli" a na zadním kole či nosiči. Ve šlapání se chlapci střídali, jeden aby takovou zátěž nezvládl. Sotva se na hřišti soupeře přišlo či přijelo, ozvalo se povzbuzování trenéra "chlapci dělejte, oblékejte se, rozhodčí i soupeř již čekají". A tak rovnou z kola se šlo na "plac", jak se běžně říkalo. Nutno dodat, že mnohdy opravdu namáhavá cesta nic neubrala na bojovnosti a nasazení hostujícího mužstva. Někdy se dokonce hosté zdáli býti čilejší. Však již měli za sebou pořádnou rozcvičku. Většina zápasů se hrála s plným nasazením, dokud síly stačily abychom snahou o dosažení co nejlepšího výsledku pro svoje klubové barvy. Někdy to byly boje opravdu tvrdé, boj o každý míč a možno říci i každý metr soupeřova pole. Zápas byly poznamenány často i značnou nervozitou, která se záhy přenesla mezi diváky. Některé zápasy se neobešly bez menší či větší bitky a to nejen mezi hráči, ale i mezi diváky. Když to bylo v průběhu utkání, měli rozhodčí i pořadatelé plné ruce práce, protože každá "takováto legrace" něco stála a vždy končila na disciplinární komisi a tresty byly přísné - zastavení činnosti, nebo uzavřené hřiště na jeden i více zápasů. Pokud se však "účty" vyřizovaly na závěr utkání, usilovali pořadatelé domácího oddílu o jediné - uchránit rozhodčího.

O hostující mužstvo se ani příliš nestarali, hosté se konečně postarali o sebe sami a to jednoduchým způsobem Prostě vzali do "zaječích", sebrali /někdy i se značnými problémy/ své svršky a prchali přes pole, lesy, potoky a dokonce i řeky, pokud stály v cestě, jen aby nebyli bití. Tak tomu bylo zejména v derby zápasech v Hudlicích, Broumech, Kublově, Nižboře a jinde. Mezi nejbojovnější fandky patřily zpravidla ženy, vesměs pokročilejšího věku. Mnohde to byly většinou "korpulentní" dámy s deštníkem v ruce, jindy jejich zbraní byla hůl, pomocí níž si "přiblížily" onou ohnutou částí hráče hostí a často dostal výprask i za hráče jiné. Hostující hráči zpravidla stačili v úprku ještě zvolat na pronásledovatele: "Počkejte až přijdete vy k nám!" Úplnou tečkou za sportovní neděli /dříve se hrálo jen v neděli/ bylo líčení a sdělování dojmu v té své hospůdce, když se všichni sešli zase pohromadě. Každý líčil, co zažil, kolik dostal, či kolik sám rozdal. Mnozí si lecos přidali, aby právě oni byli těmi nejvíce postiženými. A pochopitelně se rodily plány, co a jak se soupeřem naloží, až bude "on" muset přijet zase na "naše hřiště". Pravda, odplaty byly, opláceli si hráči navzájem a většinou to nebylo již tak "horké". Čas pomohl mnohé zapomenout a také hlavy tehdy rozpálené schladly.

Co všechno dokáže rozhodčí, když chce pomoci:

Rozhodčí v kopané je muž, který je oděn v černém /že by již ona černá barva obleku rozhodčího byla předzvěstí smutku ?/, na prsou se pyšní znakem fotbalového svazu. Je předurčen k tomu, aby řídil s p r a v e d l i v ě utkání a svým rozhodováním přispěl ke klidnému průběhu utkání. Ne každý rozhodčí se však tímto posláním řídí, ne každý dokáže řídit zápas naprosto spravedlivě, zejména má-li v některém z mužstev svého přítele, či kamarády ze školních let, jako jsem byl v jednom utkání rozhodčímu J.P. právě já a to v zápase nadmíru důležitém pro naše barvy.

Šlo nám o postup a hra se nám vůbec nedařila. Prohrávali jsme se soupeřem ze Z. 35 min. před koncem utkání 3-5. Branek v tomto utkání padalo hodně, divákům, alespoň těm soudným se zápas musel líbit. Alespoň do té 35 minuty. V tomto utkání jsem hrál i já, nejen jako hráč, ale i jako oddaný funkcionář svým barvám a když už to jinak nešlo a vyrovnat se nám nedařilo, obrátil jsem se /snad ze zoufalství/ k onomu rozhodčímu, jinak mému dobrému příteli a spolužákovi z let školy se slovy : "Sakra Josef, dělej s tím něco, musíme přece vyhrát!" On na to soucitně pravil: "Tak sakra hrajte, já to tam přece sám nedám" a myslel samozřejmě g ó l y ! Pravda, sám dát góly nemohl, ale co "udělal" se soupeřem v následujících minutách, to přivedlo z míry i mne. Hněd při prvním útoku do soupeřova "vápna" následovala desítka, nebo-li pokutový kop za údajně nečistý zákrok obránce hostí. To se hostující hráči ještě moc nezlobili, neboť zřejmě byli přesvědčeni, že stejně nevyrovnáme. Snížili jsme na 4-5 a nabídla se nám šance přece jen zvrátit výsledek. Když za pár minut ukázal sudí opět na značku pokutového kopu za d o m n ě l o u ruku jednoho z hráčů hostujícího mužstva, to už většina jeho hráčů nebyla schopna unést a rozhořčeně protestovala. Jeden z hráčů si vysloužil červenou kartu, tedy vyloučení. Po chvíli vzrušení se pokutový kop kopal a my jsme vyrovnali na 5 - 5 . To zbývaly do konce zápasu snad 2-3 minuty. Jenže, my potřebovali vyhrát. A jak se ukázalo, pro "rozjetého" rozhodčího ani třetí pokutový kop proti soupeři nebyl žádným problémem. Ten se skutečně kopal, když sudí prodloužil zápas snad o 5 minut, aby si našel záminku pokutový kop nařídít. Kopal se po souboji o míč našeho hráče s protihráčem, když n á š hráč zahrál rukou. Ozvala se píšťalka rozhodčího a my všichni viděli v tomto pokročilém čase již vše ztracené. Rozhodčí kategoricky ukázal na značku pokutového kopu s komentářem na adresu hostů. "V pokutovém území se rukou nehraje a když to někdo neví, tak se to trestá d e s í t k o u ! " Překvapeni byli všichni a nám nezbývalo nic jiného, než ortel vykonat. Vše, co za

nařízení pokutového kopu následovalo, nemělo se sportem již nic společného, ale my jsme přece za takovouto "přátelskou pomoc" nemohli rozhodčího shodit a tak jsme se na zahraniční desítky připravovali, ale nebylo proti komu. Brankář hostů opuntil branku a do prázdné se kopat nemůže. Rozhodčí rozčilené hosty přece jen donutil, aby se do branky postavil alespoň hráč /pod výhrůžkou, že jim odebere všechny průkazky/. My jsme dosáhli šesté branky, vyhráli 6 - 5, ale bylo nám všelijak. Navíc, na dlouhý čas byla s oním soupeřem ze Z. vykopána "válečná sekera" a každé z dalších utkání probíhalo ve velmi napjaté atmosféře. A já pochopitelně dlouho neměl před tímto soupeřem čisté svědomí. Až za hodně let, když ona křivda přece jen přebolela, přiznal jsem se jednomu z funkcionářů tohoto oddílu, jak to všechno tehdy vzniklo a já že byl asi hlavní příčinou. Ten funkcionář pak s úsměvem dodal: "Nic si z toho nedělej, to samé ten "Dar" proved klukům z N. na našem hřišti !!!

I u nás byli z l í m u Ź i .....
(ale jen na vlastním hřišti)

Všechna utkání hraná na našem hřišti kopané probíhají jaksi v "kritickém duchu". Vůči rozhodčímu i proti soupeři . Jak tomu rozumět ? Diváci sledují u nás dění na hřišti z vysokého břehu, z jakési přírodní tribuny. Tedy z nadhledu a vše, co se na hřišti děje, vidí mnohdy lépe, než samotný rozhodčí, zejména je-li málo pohyblivý a není v bezprostřední blízkosti míče. Někteří rozhodčí to vědí a neradi k nám jezdí řídit fotbalové zápasy. Stejně tak divák vidí lépe zákroky a počínání hráčů hostujícího mužstva k němuž z pochopitelných důvodů je kritičtější, než k vlastním borcům. Za takové situace pak již jen záleží na tom, jak se rozhodčímu utkání u nás "povede", nebo jak jsou hráči soupeře slušní, ukáznění, do jaké míry užívají tvrdých zákroků a pod.

Když přijede soupeř, v jehož řadách hraje několik "ostrých" hochů", když utkání řídí řekněme váhavý rozhodčí, nebo dokonce neobjektivní, bývá zpravidla ha hřišti zle. Nervozi- ta se pak snadno přenesse i na diváky a pro pořadatele nastá- vají krušné chvíle. Konečně ani naši hráči nejsou beránky v dresu fotbalovém. Na našem hřišti bylo sehráno několik "ruš- ných" zápasů, například se soupeřem z T., při němž došlo k bitce nejen mezi hráči, ale i mezi diváky. Stačilo pár nepěk- ných zákroků, hráči si začali oplácet a facky začaly létat jak při tancovačce, nechyběly ani kopance, šťouchání a honič- ky po hřišti. Svě si užil také rozhodčí, který utkání neudě- žel "ve své moci". Diváci dopravázející mužstvo soupeře pozna- li, jak studená je voda v potoce, někteří hledali bezpečí v blízkém lese. Když rozvášnění hráči i diváci za pomoci pořadatelů uklidnili své nervy, násilí vystřídaly výhrůžky zejména na adresu těch našich hráčů, kteří byli nejaktivnější a kteří prokazovali svoji sílu tím nejméně vhodným způsobem. A tak se ozývaly asi taková to varování : "Vždyť vy k nám ta- ky přijedete", nebo "ani k nám nejezdí", "ty to dostaneš u nás i s úrokama" a pod. Posledním aktem pořadatelů byla ochra- na rozhodčího, protože kdyby dostal ránu muž v černém, znamena- lo by to uzavření hřiště. A tak pořadatelé moc nepospíchali s rozhodčím a jeho cestou k domovu. Raději se počkalo, až hos- té budou alespoň pár kilometrů vzdáleni od naší obce. Čas fotbalový plyny rychle a než jsme se nadáli, čekala nás cesta ha hřiště soupeře, se kterým jsme se jaksí rozkmořili. A hle, najednou se omluvil jeden, pak druhý hráč, vlastně nechtělo se žádnému z oněch našich "rozhněvaných mužů" do já- my lvové ! Jen těžko jsme dávali do kupy mužstvo, které by obstálo a navíc bylo ochotno přijmout slíbenou odplatu v T. Nedalo se nic dělat, k mistrovskému zápasu jsme se dotavit museli a tak nezbyvalo jen čekat, jak tentokráte dopadneme m y ? Dopadli jsme špatně. Biti jsme nebyli, protože tento- krát zápas řídil muž, vlastně rozhodčí "na svém místě" ale góly padaly do naší sítě jak o posvícení, protože naše mužstvo, vlastně trosky jinak dobrého mužstva, na domácí, silně toužící

po pořádné odvetě, prostě vůbec neměli. Kolik těch gólů jsme vlastně dostali, to si už nepamatuji. Ale v paměti mně zůstalo i poznání, že fotbalisté z T. nám dali nakládačku i bez jakéhokoliv násilí !

K d y ž   v á l e l i   c i k á n i

Tento příběh bude velice krátký. Hráli jsme také hokej a naše mužstvo mělo v okrese dobrý zvuk. Soupeři se na nás připravovali s respektem. Tak tomu bylo i tehdá, když jsme jeli k mistráku do Řevnic. Zima tehdá byla pořádná. Když jsme dorazili na kluziště domácích, čekala nás početná skupina diváků a jejich prsty nám naznačovali, kolik jich dnes dostaneme. Jenže prognózy místních diváků selhaly. Hra se nám dařila od samého počátku a brzy jsme se dotali "do vedení". Také další průběh zápasů ukázal, že domácí nemají proti nám žádnou šanci. Jen nás překvapilo, že z řad diváků se ozývaly hlasy něco jako "mají tam cikány, proto jsou tak rychlí", nebo udělejte konfrontaci, mají tam "černochoy" a zřejmě zase mysleli - cikány. O přestávce skutečně domácí dělali konfrontaci a stále se sháněli po cikánech. Jenže kde my bychom vzali cikány, vždyť v naší obci ani jeden chlapec cikánské národnosti nežil. Pak ukázali na některé z našich hráčů - Frantu Hájka, Pepíka Šindlera a snad i na dalšího a tvrdili, že jsou cikáni, že hrají na černo a pod. Jenže naštěstí fotografie na průkazce se shodovala s podobou hráče a snad to šero, špatné osvětlení udělalo z některých našich hráčů chlapce ještě černější, než ve skutečnosti byli. Oni byli opravdu snědí a měli tmavé vlasy. A tak když domácí prohrávali, viděli hlavní příčinu asi v těch našich cikánech !

Nestalo se nám, ale stojí za v y p r á v ě n í .

Fotbalisté z H. hráli důležité utkání v B, kde potřebovali vyhrát, aby si udrželi šanci na postup.

Ve fotbale už to tak chodí. Když není jistota, že se vyhraje, někteří funkcionáři ve své "zaslepenosti" hledají cestičky, jak dokázat, to, na co hráči sami nemají. A tak funkcionáři z H. si sjednali návštěvu u rozhodčího. Před zápasem mu "něco" strčili na přilepšenou /tehdy to nebylo tak mnoho, snad 300 Kčs/. Zápas mohl začít, hostující funkcionáři přihlíželi zápasu bez obav, rozhodčí to přece zařídí ! Jenže ani jednomu z mužstev se nedařilo a ještě pár minut před koncem zápasu byl bezbrankový stav. To si patrně uvědomil i rozhodčí a tak začal "úřadovat". Hráči z H. usilovně útočili a po jednom obléhání branky domácích zůstal ležet v trestném území jejich hráč po velmi nešetrném zákroku. Všichni z H /tedy nejen hráči, ale i diváci/ křičeli " D e s í t k a ", ale píšťalka rozhodčího zůstala němá ! Ale hned z následného protiútku domácích po nastřelené ruce, kterou žádný rozhodčí neposoudí jako desítku, n á š rozhodčí ukazuje na značku pokutového kopu a domácí nezaváhali. Vstřelili jediný gól zápasu a vyhráli 1- 0 ! Pro hosty to znamenalo téměř ztracená šance na postup, funkcionáři byli na rozhodčího rozlobeni. "Je to lump, vzal si prachy a ještě nás podtrh, vůbec nepomohl.....!", komentovali počínání rozhodčího funkcionáři hostujícího oddílu, tedy z města H. A hned alespoň "labutí píseň" by se dalo říci! " Ty prachy nám musí vrátit"! A tak nezbylo onomu funkcionáři, který navštívil sudího v jeho kabině těsně před zápasem, než aby jej navštívil znovu, tenkrát s kategorickým požadavkem, aby peníze vrátil ! Vždyť by si i mohli myslet , že je rozhodčímu nedal, když vůbec nepomohl. Udivený rozhodčí se ptá: "proč chceš peníze vrátit, vždyť jste přece v y h r á l i 1 - 0 ?!". Do mdlob téměř padající funkcionář kontroval: "Prohráli jsme 0 - 1 " a dodal - "ještě s podfukem"! Rozhodčí rezignovaně jen dodal : "A já myslel že jsi z B" !!!

/zbývá jen dodat, že rozhodčí peníze vrátil s omluvou a nezapoměl důrazně připomenout, že p ř í š t ě se musíme lépe domluvit / ! /